

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

802

AP 372

ΠΑΝΤΑΝ
ΜΕΛΕ
ΤΟ
ΚΑΛΟ
ΕΡΓΟ

Ο Ζάν έγινε κατατόφιος.

— Η ταρσχή σου, συνέχισε ο Γκίντο, με κάνει να βεβαιωθώ γι' αυτό που υποστήρικτα. Είσαι λοιπόν έρωτευμένος με κάποια Σικελή. Αλλά γιατί δεν μου το είπες τόσο καιρό;

Ο Ζάν σιωπούσε...

Έξω από ένα κρυσταλλίνο γέλιο άνηχησε. Οι δυο νέοι γύρισαν προς την πόρτα και είδαν μια ώραία κόρη με λευκό φόρεμα και μακριά χρυσά μαλλιά, να μπαίνει μέσα. Ένα κομμάτι σκυλί την ακολουθούσε. Μόλις είδε το Ζάν, η νέα γέλασε κόκκινη σαν το τριαντάφυλλο...

Ήταν η Τζοβανέττα, η άρραβωνιαστική του Γκίντο...

Ο Ζάν τη χαρέτησε δειλά κι' εκείνη ανταπέδωσε γλωσσίζοντας, το χαρτί του.

Ο Γκίντο τ'αίεσε δι' αυτά κι' η καρδιά του σφίχτηκε. Σκέφτηκε: «Ο Ζάν κοκκίνησε από όλην όταν τον ρώτησα αν είχε έρωταινιμένος... Η Τζοβανέττα έπαψε να γελά και γλώσσισε όταν τον είδε... Ταράχτηκε ο ένας αντικρύζοντας τον άλλο... Λοιπόν, ναι, αυτό είνε: Ο Ζάν δεν θέλει να φύγει απ' το Παλέριο, γιατί αγαπά τη Τζοβανέττα. Κι' αυτή τον ανταγαπά... Γι' αυτό είνε τόσο καιρό τώρα αλληγάμενη και βοθυμένη σε λύπη, η Τζοβανέττα. Ναι, αυτό είνε, τον αγαπά... αγαπώντας...»

Η Σίλεια και το μίση δάγκωσαν σαν φαμακερά φειδία την καρδιά του Γκίντο.

Ο παύ άγαπημένος του φίλος άπειλούσε να του πάρει την καρδιά της μόνης γυναίκας που αγαπούσε στον κόσμο...

Ε, λοιπόν, δεν θα τον έσωσε αυτόν τον άπστο φίλο, δεν θα τον φυλάει στη Γαλλία, όχι, ποτέ...

Η Τζοβανέττα χάριδε τώρα μηχανικά το σκυλί της. Ο Ζάν είχε χαμηλωμένα τα μάτια και δεν μιλούσε.

Ο Γκίντο σιωπούσε επίσης...

Κι' η ώρα περνούσε..., περνούσε...

Έξω από μια καμπάνα άνηχησε.

Μια μόνη... Η πρώτη.

Ο Γκίντο ένοιωσε ένα ρίγος να διατεχνά όλο του το κορμί.

Η πρώτη καμπάνα... Τη στιγμή αυτή οι έπαναστάται θα τοίμαζαν τα δόλια τους.

— Ζάν, είνε με φωνή πνιγμένη ο Γκίντο, δεν θέλεις λοιπόν να πας στη Γαλλία;

Ο Ζάν τον κύταξε χωρίς να του πη λέξι.

Η Τζοβανέττα ρώτησε:

— Θα φύγει ο κύριος κύριος;

Και χάριδε ταρσμένη το σκυλί της.

Τότε ο Γκίντο δεν κρατήθηκε πια και είπε:

— Αγαπησάστε λοιπόν τόσο πολύ;... Πέστε μου την αλήθεια...

Η Τζοβανέττα έπεσε άμείως στα γόνατα κι' έκοιμη το πρόσωπό της στα χέρια της.

Ο Ζάν, δρήςος, άκνητος, βουδός, περιέμενε την καταδίκη του...

Έξω από άνηχησε όλοια μια καμπάνα.

Ο Γκίντο είπε:

— Γιατί με προδώσατε; Ζάν και Τζοβανέττα, μιλήστε... Φίλε μου και άρραβωνιαστικά μου, γιατί με προδώσατε;

— Ορκίζομαι, είπε ο Ζάν, στο Θεό, ορκίζομαι στο Χριστό, για την Ανάστασι του οποίου χτυτούν η καμπάνα, ότι δεν σε προδώσαμε ποτέ. Ναι, ούτε έχουμε πει ποτέ ο ένας στον άλλο ότι αγαπούμαστε.

Εστί τώρα, για πρώτη φορά, φανερώνεις τον έρωτά μας... Θα προτιμούσαμε να περάνουμε, παρά να σε προδώσουμε. Αποφύγαμε άκόμα και με τα βλέμματά μας να εμφορόνουμε την αγάπη μας. Μά είνε κάτι φοβερό κι' άνηκτο ο έρωτας. Κι' αν δεν ήθελα να φύγω απ' το Παλέριο, το έκανα μόνο και μόνο για ν' αναπνέω τον ίδιο άέρα μ' αυτή... Τώρα, κίνε ότι θέλεις... Σκότωσε με... Η ζωή μου είνε στα χέρια σου...

— Αλήθεια, είπε ο Γκίντο, η ζωή σου είνε στα χέρια μου.

— Μη τον σκοτώσεις, Γκίντο, παρααίεσε η Τζοβανέττα. Λιώξε τον απ' το Παλέριο, αλλά μη τον σκοτώσεις. Σού ορκίζομαι κι' εγώ στο Πάθι του Χριστού και στην Ανάστασί του, ούτε μ' ένα λόγο φανερώσαμε ποτέ την αγάπη μας. Ναι, Γκίντο... Έτσι είνε... Είμαι η άρραβωνιαστική σου από πολύ μικρή. Έτσι θέλησε η μητέρα σου, που με είχε πάρει από παιδί μου μαζί της, όταν έμεινα όρφανη. Μεγάλωσα μαζί σου. Σ' αγαπούσα σαν αδελφό, όχι σαν άρραβωνιαστικό. Μ' έρωτα αγάπησα μόνο το Ζάν. Αλλά δεν θέλησα να σε προδώσω. Προτίμησα να υποφέρω σιωπηλά, παρά να σε προδώσω. Πίστεψε με... Δεν φταίμε... Η αγάπη αυτή, χωρίς να το νοιάσουμε κι' έμεις πώς, μητέρα σιγά—σιγά στην καρδιά μας. Όσοσο δεν ξέραμε να υποκρινόμαστε. Είμαστε δυο δυστυχισμένοι άνθρωποι. Μη μάς πικροχάσεις σαν δυο ένοχους, δόλιους και πονηρούς. Λιώξε τον Ζάν. Αλλά μην τον σκοτώσεις... Η αν νομίζεις, ότι πρέπει να λείψω για πάντα ο ένας από μας, τότε, Γκίντο, σε βεβαιώω, σκό-

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

Η κοίτλες ήταν γνωστές στην αρχαία Αίγυπτο από παλαιότερους χρόνους. Κατά τις τελευταίες αρχαιολογικές ανασκαφές ανευρέθησαν μέσα στους αιγυπτιακούς τάφους κοίτλες ηλικίας... 4.000 ετών!

Η κοίτλες έξε άλλου της Έλληνορωμαϊκής εποχής ήταν κοινές ως επί το πλείστον και τα μέλη των συνδεόντων άνωματιών της με σιδερένια έλίσματα.

Η κυρία Νέκερ, η μητέρα της περιφρημένης συγγραφέως ματινι ντέ Στάελ, διηγείται το έξης ανέκδοτο, το οποίο δείχνει μέχρι ποιο σημείου φτάνει η άγαστη των κοριτσιών προς τις κοίτλες των.

Κάποτε παρέστη ανάγκη να κόρνουν το πόδι ενός κοριτσιού κι' ατό υπόστη άγογγύτως την έγγχείρησι, σφίγγοντας την κοίτλα με μέσο στην άγκυλιά του.

Όταν τελείωσε η έγγχείρησι, ο γιατρός θάμιασε τη γενναίη της μικρής κόρης και της είπε γελώντας:

— Τώρα θα κόρνω και το πόδι της κοίτλες σου!

Τότε το κοριτσάκι, που είχε υπομείνει χωρίς κλάματα την άποκοπή του ποδιού του, μόλις άκουσε ότι άβαναν π' ίδιο και στην κοίτλα του, έξερράγη σ' άρραβωνιαστική λυγμής άπαρηγόρητο.

Επίσης η ίδια κυρία Νέκερ διηγείται σχετικά και το ακόλουθο ανέκδοτο:

Όταν η κυρία Μαντενόν, η περιφρημένη ένοχη μένη του βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβίκου ΙΑ' ήταν μικρή, το σπάτι των γονέων της έπαισε φωτιά.

Αυτή, βλέποντας ύστερ' από την πυρκαγιά την κόρη της να κλαίει, της είπε:

— Γιατί στενοχωριέσαι και κλαίς τόσο πολύ; Μην μου; Δεν έχάθηκε ο κόσμος επειδή χάρεται το σπάτι...

— Δεν κλαίω για το σπάτι, άποκρίθηκε άδωχόντας η μικρή, αλλά κλαίω γιατί χάρεται η κοίτλα μου!...

Η κοίτλα άλλοτε στη Γαλλία χρησίμευε προς διάδοσι της μόδας από την προτιέουσα στις ένοχες και στο έξωτερικό.

Αντί δηλαδή να στέλνουν στις έπαρχίες, άπες σήμερα, φραγονόρια, έστειλαν κοίτλες, ντυμένες με στολισμένες σύμφωνα με την Παρισινή μόδα.

Τοσε έμεινα!...

Η τρίτη κι' η τετάρτη καμπάνα είχαν ήδη χτυπήσει.

Ο Γκίντο δεν είχε πια καιρό να σκεφτεί περυσότερο. Σε λίγο θα χτυπούσαν όλες η καμπάνες μαζί.

Πλησίασε τον Ζάν, τον πήρε απ' το χέρι και τον πήγε κοντά στη Τζοβανέττα. Έβαλε το χέρι της μέσα στο χέρι του φίλου του και είπε:

— Κόμη Ζάν Ντέ Ανζέ, η Τζοβανέττα Μαρέντα είνε δική σου. Πήγαυε την στη μητέρα σου... Πες της ότι είνε αυτή η γυναίκα που διάλεξε για σου τροφό σου σ' όλη σου τη ζωή. Πήγαυε την στη Γαλλία... Φύγε όμως γρήγορα.

Ο Ζάν θέλησε να πη κάτι.

— Σιωπή, φώναξε ο Γκίντο. Έτσι θέλω να γίνω. Μόνο να με άμιασε κάποιο μέσο στην ευτυχία σας. Και τώρα, φύγετε γρήγορα... Καταλαβαίνω, είσαστε άδωχοι, αγαπηθήκατε, χωρίς να φταίτε κι' εγώ. Μά πηγαίνετε λοιπόν... Γρήγορα!...

Η βάρκα σάς περιέμενε στην άκρη του κόλπου μου. Και ύστερα, ένα πλοίο θα σάς πάη μακριά απ' εδώ... Φύγετε, φύγετε γρήγορα... Δεν πρέπει ν' άργοκαρτέτε, άπες πάτε προς τον έρωτα και την ευτυχία...

Οι δυο άντρες άγκυλιάστησαν και φίληθηκαν. Η Τζοβανέττα γράπιασε και φίλησε το χέρι του Γκίντο. Εκείνος άκούησσε στα ένοχά της μαλλιά και στο όραίο μέτωπο τα χείλη του, τρέμοντας από σπινθήκη. Κι' έπειτα οι δυο έρωτευμένοι έφυγαν...

Ο Γκίντο από το μαυρομένο έξωστη τους παρακολουθούσε με τα βλέμματα του.

Είλε το λευκό φόρεμα της Τζοβανέττας να εξαφανίζεται κάτω απ' τα δέντρα, το λευκό μεταξίνο φόρεμα που δεν θα το έβλεπε ποτέ πια...

Ύστερα άκουσε τον κρότο της βάρκας που άπομακρύνονταν απ' την άκρη, τον ρυθμικό ήχο των κοινών...

Κι' όταν δεν άκουε πια τίποτε, ήρεμος έντελως, έσεκάλιασε το σασάκι του, έβγαλε ένα μικρό κορτερό έγγχείριδο από τη ζώνη του και χτυπήθηκε κατάκαρδα.

Επέσε με το πρόσωπό κάτω, με το στόμα άνοιχμένο στο κατόπι, με το πόδι όλοιο το είχε περσίσει για πάντα η γυναίκα που αγαπούσε και ξερόχνησε.

Η καμπάνα άρχισαν τώρα να χτυπούν όλες μαζί. Άρχισε η σιωπή των Γάλλων...

Τζοβανέττα

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Σ. Κ.

Μνηστούρα υπό έποψη σιλουέτας, άναστήματος, φρεσνογονίας. Μία από τις κομψότερες κοίτλες της εποχής. Δεν λείπει από καμιά δεξίωση. Είνε μνηστούρα φανταστική. Πηγαίνει κάποτε σε καμιά συνάντηση άλλωστε μουσικού τάλαντου, άδιάφορον αν δεν σκαμπάζει από γύτες, πάντως όμως θα παραστή σε άλλες που είνε άγνωστές κόσμο. Έξέλγει τις έπισκέψεις της μεταξύ των μελών του Γκόλφ—σημα κατατεθέν παρ' άλλων να πούμε, για σωτηρία της ψυχής—ένο πράγματι πρόκειται για σωτηρία του κοινωνικού γούστου. Ντυμένη με ιδιαίτερη φροντίδα, χορεύει κατά προτίμησι με ήμελους, παρ' όλο που παρατηρείται η δυσαναλογία. Δεν ξέρει κανείς αν είνε έζητη, γιατί όταν δεν κατνίζει συμπληρώνει το χορό ένος μωριτί.

Η MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Άνοιξαν πάλι διάπλατες στις πύλας των αί αιθουσών και αί δεξιόαις ήρχισαν να συμπικνωύνται.

Την παρελθούσαν Τετάρτη δεξιόαις παρά τω κ. και τη κ. Γ. Αρεντούλη.

Εκτεταμένοι ήταν Πρεσβευτής Ιταλίας και η κ. Μαστιανίνα, Πρεσβείρα Αγγλίας, κ. και κ. Π. Αργυροπούλου, η κ. Ηλ. Ηλιάσση.

Εκτάκτως γοητευτική συνουμίατρια η ό. ραία δις Συνέδοχου, ο κ. Μελάς, κ. και κ. Πολίτη, ο κ. Κουκλέρης, κ. και κ. Μεραζά.

Ζωηροτάτη χορευτική έστρεψ την παρελθούσαν Τρίτη εις την Ρωσικήν Πρεσβείαν.

Η οικοδόσυντα έφερε θαλασσίαν λεικήν τουαλέτταν.

Εκ του Διπλωματικού Σώματος παρευρέθησαν Πρεσβευτής Γαλλίας και η κ. Κλειών Σμιόν, φέρουσα κίονη δαντέλλα, Πρεσβευτής Ιταλίας, η κ. Μαστιανίνα πόρ ποτε εύμορφη, με τουαλέττα λευκή, ο Πρεσβευτής της Αγγλίας και η κ. Ράμψι μία εικόνα του Ρένολντς με όλοχρηση τουαλέττα, ο Πρεσβευτής της Γερμανίας, ο Πρεσβευτής της Τουρκίας, η κ. Ένις με τουαλέττα ροζ, Πρεσβευτής Πολωνίας και η κ. ντέ Γισόνγεβιτς.

Επίσης παρευρέθησαν Επτεταραμμένοι Άγγλιας και η κ. Χάρβεϊ, ο κ. Χερμερλάν, ο κ. Γκερβό, ο κ. και η κ. Ατσέλι, κόμης Άντελιαν, κρησίσκος Τριόνρι, ο κ. Μπερνάρντα, πρόξενος Γαλλίας και η κ. Τόκκ, Στρατηγός και η κ. Ν. Τρικούπη, Ναύαρχος και η κ. Β. Αορρόστη, Ναύαρχος και η κ. Ριτάλδου, κ. και κ. ντέ Σάντο, κ. και κ. Σακελαραπούλου, κ. και κ. Θ. Βελιανίτη, κ. και δις Μπότσαρη, κ. και κ. Γ. Μοκαζά, κ. και κ. Τσαμαδού, κ. και κ. Κ. Πολυχρονιάδη, ο κ. Περ. Καρπανάς, ο κ. Σοριανόπουλος, κ. και κ. Ρωσέτη, κ. και κ. Χαλκασούλου.

Ομοιωτάτες έμφανίζεις αί δεσποινίδες Γεν. Μπαρλιόν με άπες τουαλέττες, Άγγλία Μαζή άπασα ταρτά, Τύρκ με μπλε και ροζ τουαλέττα.

Ανγγέλιθσαν δεξιόαις: Σάββατος κ. και κ. Άλ. Γρίβα, Τρίτη εις τον Ναυτικόν άκόλουθον Γαλλίας και κ. Καρλινί, Τρίτη έστρεψ παρά τω κ. και τη κ. Ντέ Λά Σέττα, Πέμπτη χορευτική έστρεψ παρά τω Στρατηγώ και τη κ. Μπαρλιόν, επίσης και την μεμνηστούρη Πέμπτην.

Την Τετάρτη δεξιόαις παρά τω Πρεσβευτή της Ιαπωνίας και τη κ. Καβασιμά.

Επί τη έκκαιρία της Ιταλικής Εβδομάδος, θα δοθή σειρά ένοχών: Την Κυριακήν έστρεψ παρά τω Πρεσβευτή Ιταλίας και τη κ. Μαστιανίνα εις το Μέγαρον του Ζαπατέιο.

Την παρελθούσαν Παρασκευήν δεξιόαις προς τιμήν της άφίεας του Κόμητος Βόλπ.

Ο Ύπουργός της Δικαιοσύνης κ. Άβραμ (Σκίτσο τω κ. Σοφ. Άντωνιάδη)

φασότερο από σένα, παρ' από το σέβυό σου, άέχνη άδυναμία άπ' ναυτι του, χωρίς να φανείσαι δομικά μνηστούρα σ' αυτόν. Αυτό απ' τον καλακαστήρι ποιά... Έχε τέλος υπ' όψη σου πως ο κ. και νά συνδύη τον συζυγική σου ζωή, ο σέβυός σου δεν πάει ποτέ να είνε μόνο δικός σου συζυγός και ότι το σπάτι του θα είνε πάντα το λυγρό του, έπειτα από κάθε ένδεχόμενη έρωτική του άδυναμία...

Αν ο πατέρας είνε ο άπομνηστέος νά συμβουλεύη τη νύφη, τον γαμπρό κατάλληλη για να τον συμβουλεύει είνε η μητέρα του.

Τα λόγια των μητέρων όλοι σχεδόν οι νέοι τ' άκούνε κι' ένα τρυφερό σεβασμό. Ακούν η μητέρα θα πη στο παιδί της:

— Δεν έχω, παιδί μου, την πρόθεσι να σου μάθω πράγματα, τα όποια ξέρεις. Είσαι πια είκοσι πέντε χρόνων. Ούτε ο πατέρας σου, ούτε εγώ άγνοούμε, παρ' όλη την επαγγελματική σου άπέναντί μας, ότι ξέρεις τη ζωή. Όπόσο σου μένει και νά μάθης άκόμα... Κι' αυτό το κάτι είνε σπουδαίο πράγμα, είνε ο γάμος...

— Είμαι προετοιμασμένος, μητέρα μου...

— Όχι... Όχι... Εδώ δεν έχεις καμιά γνώσι του γάμου, παιδί μου! Πρέπει να έξεις, ότι αν σήμερα προστάφωσες πάντα να είχαριστής τον έαυτό σου, από αύριο πρέπει ο κ. σχεδόν κανείς να το κάνει για να εύχαισθείς τη σέβυό σου...

— Δεν είμαι, μητέρα, έγωιστής...

(Άκούοντε)

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Η εικόνα του σημερινού εξωφύλλου μας είνε έργο του Άγγλου ζωγράφου Δανιήλ Χοδόου και φέρει τον τίτλο «Η πρώτη έρωτική έπιστολή».

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΘΕ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» «Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΕΙΡΑΤΩΝ» Περιπέτειες, σφαγές, γανιαχίες, φρεκαλίστητες

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Α. ΒΟΥΤΙΚΕ

ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΥ ΓΛΥΚΑΝΗ ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΤΟΥ ΣΤΙΓΜΕΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΠΑΥΛΟΣ, 35 ετών.
ΛΙΝΑ, γυναίκα του, 30 ετών.
(Σε μία κρεββατοκάμαρα. Ο Παύλος είχε βαρεθεί πληγωμένος με επιδέξιμο στο κεφάλι, ξαπλωμένος άκίνητος στο κρεβάτι. Η Λίνα προσεύχεται, πλάι του, κλαίγοντας.)

ΛΙΝΑ. (ψιθυριστά).— Άχ, Θεέ μου!... Τι συμφορά!... Μου ξφραν τον Παύλο πληγωμένο. Έπεσε το αυτοκίνητό του σε μία χαράδρα!... Και πληγώθηκε, ο πολυαγαπημένος μου βαρεμένος. Τι θα γίνει, Θεέ μου; Τι θα γίνει; Μου φαίνεται πως είναι ένα δεινό, ένα κακό δεινό και πως θα ξυτηνίσω ξαφνικά. Είναι τρομερό! Ο λατομικός μου Παύλος να υποφέρει, να πονεί, να κινδυνεύει!... Βοήθητέ με, Θεέ μου!... Ο γιατρός ήταν πολύ σκεπτικός απόψε... Φοβάμαι... Τρέμω...

(Ξαφνικά ακούγεται η φωνή του Παύλου, βαθειά, πνιγμένη.)

ΠΑΥΛΟΣ.— Αγάτη μου!...

ΛΙΝΑ. (τρέχοντας κοντά του).— Με φωνάζεις, Παύλο; Τι θέλεις; Τι έχεις, λατρεία μου;

ΠΑΥΛΟΣ. (με την ίδια πάντα σβουμένη φωνή).— Θυσσαρεύω μου!... Είσαι εδώ; Είσαι κοντά μου;

ΛΙΝΑ. (μόλις συγκρατώντας τους λυγμούς της).— Ναι, είμαι εδώ, κοντά σου, αγαπημένε μου.

ΠΑΥΛΟΣ.— Γλυκιά μου αγάτη, πεθαίνω!... Πεθαίνω για σένα!...

ΛΙΝΑ.— Για μένα; Τι είπες αυτό, Παύλο;

ΠΑΥΛΟΣ.— Τό κακό συνέβη γιατί βιαζόμουν να φτάσω στο ραντεβού. Έτρεχα, έτρεχα σαν άστρατη με τ' αυτοκίνητο. Έτσι που δεν έβλεπα πια μπροστά μου...

ΛΙΝΑ.— Θεέ μου!... Παραμιλάει, φαίνεται. Φάξη πυρετό...

ΠΑΥΛΟΣ.— Άχ, το φως μου σβήνει... Δεν βλέπω καλά γύρω μου. Μά σε νοιώθω κοντά μου, αγάτη μου... Είμαι στην κλαμάρουλα σου, δεν είν' έτσι; Μά... μου φαίνεται σαν να υπάρχουν σύννεφα γύρω μου... Τι όμιχλη!... Καί, πονώ... πονώ...

ΛΙΝΑ.— Πού πονείς, αγάτη μου;

ΠΑΥΛΟΣ.— Στο κεφάλι.

ΛΙΝΑ.— Φτωχέ μου Παύλε!...

ΠΑΥΛΟΣ.— Πονώ φροντά, αγάτη μου...

ΛΙΝΑ.— Φτωχέ μου Παύλε!...

ΠΑΥΛΟΣ.— Πονώ φροντά, αγάτη μου...

ΛΙΝΑ.— Οχι, Παύλο, έπεσε μακριά από το σπίτι μας. Σε βρήκαν πεσμένο στην έξοχη. Σμά στο δρόμο που πάει στο δάσος. Πήγες για περίπατο εκεί;

ΠΑΥΛΟΣ.— Ναι, ναι, στο δρόμο που πάει στο δάσος. Στο σπίτι μας. Το σπίτι που αγαπάμε. Το σπίτι που είνε κρημνισμένο μέσα μου... Δεν μπορώ ν' ανασάνω... Δέν μπορώ... Δός μου τη δική σου πνοή... Δός μου τα χείλη σου, Φλώρα...

ΛΙΝΑ. (κωλύει τα χείλη της στα χείλη του).— Αγάτη μου!...

ΠΑΥΛΟΣ.— Φλώρα μου!... Εύχαριστώ!... Πεθαίνω, ευνυχισμένος στην αγκαλιά σου, με τα χείλη σου στα χείλη μου... Πάρε, πάρε την ψυχή μου, Φλώρα μου, αγάτη μου!... (Πεθαίνει.)

ΛΙΝΑ. (δυνατά μ' άγριο πόνο).— Παύλο!... Άγαπημένε μου Παύλο!... Θεέ μου, πέθανε... με τ' όνομα εκείνης στα χείλη!... Χωρίς να ξέρη πόσο τον αγαπάγα εγώ... Χωρίς να ξέρη πως με σκότωσε δυο φορές ο θάνατός του!... (Πέφτει κάτω λιποθύμη.)

ΠΑΥΛΟΣ.— Τι λές, Φλώρα; Δεν άκούω... Μίλα μου κοντά, πολύ κοντά.

ΛΙΝΑ.— Ω, καλύτερα να εί-

χα πεθάνει!... Τι τρομερή αποκαλύψη!... Μά γιατί, γιατί; Τον έ-

ποσε περισσότερο από μένα ή Φλώρα;

ΠΑΥΛΟΣ.— Φλώρα, δός μου τα χείλη σου... Θέλω να πεθάνω με ένα φίλημα σου...

ΛΙΝΑ.— Ω, δέν μπορώ... δέν μπορώ, Θεέ μου!...

ΠΑΥΛΟΣ.— Φλώρα, γιατί δέν έρχεσαι κοντά μου;... Σ' αγαπάω πολύ!... Άχ, πονώ πολύ... Πονώ και θυμάμαι... (Η Λίνα τον δίνει να πιη λίγο νερό.)

ΠΑΥΛΟΣ.— Εύχαριστώ!... Εύχαριστώ!... Μόνο έσο ξέρεις να με περιποιείσαι έτσι. Τι γλυκά που είναι τα χείλη σου, αγάτη μου. Χίλι ψέ με λίγο.

(Η Λίνα τον χαϊδεύει απαλά το μέτωπο κλαίγοντας.)

ΠΑΥΛΟΣ.— Ά, ναι, έτσι... Φλώρα δός μου!... Τι θα γίνει αν πεθάνω, αγαπητή μου;

ΛΙΝΑ.— Και η Λίνα, τι θα γίνει η Λίνα; Αυτή δέν τη συλλογίζεται καθόλου, Παύλο!

ΠΑΥΛΟΣ.— Η Λίνα; Ά, ναι... Είνε καλή η Λίνα μου... Είνε πιστή... Μά εγώ απει-

πεινά να μιλω... Τά σύννεφα γίνονται πια μου και με πνίγουν...

ΛΙΝΑ.— Θεέ μου!... Τι συμφορά, τι μεγάλη συμφορά!... Θέλω να πεθάνω, να πεθάνω!

ΠΑΥΛΟΣ.— Να πεθάνεις; Θεέ νάφης μου, Φλώρα μου!... Έχει μακριά, πάνω τα σύννεφα... στο φως...

ΛΙΝΑ.— Κύριε!... Βοήθητέ με... Μή μόν τον πάρετε, Θεέ μου. Άς μ' αφήν' άγανά!... Άς άπατά!... Μή μου τον πάρετε, Σωστή μου... Πάρε με κι εμένα... (Σεσηπεί σε λυγμούς.)

ΠΑΥΛΟΣ.— Πούος κλαίει έτσι; Μή κλαίς, Φλώρα...

ΛΙΝΑ.— Θεέ μου!... Μου έρχεται να πεθάνω!... Είμαι εγώ, η Λίνα. Ότι τά έμαθα έ-

κ' ότι τον αγαπώ ακόμα. Μά όχι, δέν πρέπει να το πω. Πρέπει να τον αφήσω στην πλάση του. Άς νομίζει ότι είμαι η Φλώρα. Άς μην καταλάβει ότι είμαι εγώ...

ΠΑΥΛΟΣ.— Φλώρα... Τι λές σιγά; Μή άκούω... Έλα κοντά μου, έλα πολύ κοντά μου!

ΛΙΝΑ. (σηγναινε κοντά του).— Είμαι κοντά σου, Παύλο...

ΠΑΥΛΟΣ.— Δέν άκούω καλά.

ΛΙΝΑ. (συνδοντας στο ατί του).— Είμαι κοντά σου, εγώ, η Φλώρα...

ΠΑΥΛΟΣ.— Μ' αγαπάς πάντα, Φλώρα;

ΛΙΝΑ. (νιγνιοντας τους λυγμούς της).— Ναι, Παύλο.

ΠΑΥΛΟΣ.— Φλώρα... Πεθαίνω!...

ΛΙΝΑ.— Όχι... Όχι... ΠΑΥΛΟΣ.— Πεθαίνω, Φλώρα!... Τα σύννεφα με έζωσαν από παντού. Μ' επνίζανε... Μπαίνουν μέσα μου... Δέν μπορώ ν' ανασάνω... Δέν μπορώ... Δός μου τη δική σου πνοή... Δός μου τα χείλη σου, Φλώρα...

ΛΙΝΑ. (κωλύει τα χείλη της στα χείλη του).— Αγάτη μου!...

ΠΑΥΛΟΣ.— Φλώρα μου!... Εύχαριστώ!... Πεθαίνω, ευνυχισμένος στην αγκαλιά σου, με τα χείλη σου στα χείλη μου... Πάρε, πάρε την ψυχή μου, Φλώρα μου, αγάτη μου!... (Πεθαίνει.)

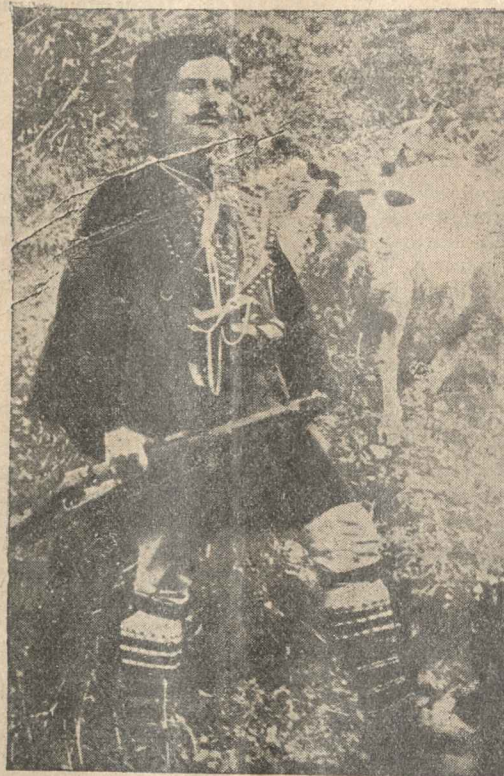
ΛΙΝΑ. (δυνατά μ' άγριο πόνο).— Παύλο!... Άγαπημένε μου Παύλο!... Θεέ μου, πέθανε... με τ' όνομα εκείνης στα χείλη!... Χωρίς να ξέρη πόσο τον αγαπάγα εγώ... Χωρίς να ξέρη πως με σκότωσε δυο φορές ο θάνατός του!... (Πέφτει κάτω λιποθύμη.)

ΠΑΥΛΟΣ.— Τι λές, Φλώρα; Δεν άκούω... Μίλα μου κοντά, πολύ κοντά.

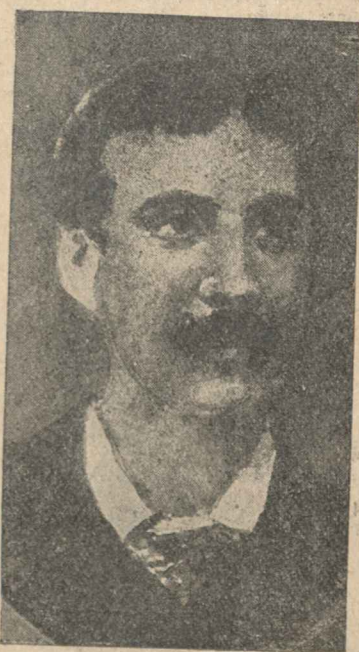
ΛΙΝΑ.— Ω, καλύτερα να εί-

χα πεθάνει!... Τι τρομερή αποκαλύψη!... Μά γιατί, γιατί; Τον έ-

ποσε περισσότερο από μένα ή Φλώρα;

Φωτογραφία αριθμ. 29: 'Ο κ. Γεώργ. Κουτούλης

Φωτογραφία αριθμ. 30: 'Ο γνωστός λογογράφος κ. Μπάμπης Άνγινος

Φωτογραφία αριθμ. 31: 'Ο διευθυντής της «Καθημερινής» κ. Γεώργιος Βλάχος

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΟΛΙΣ τελείωσε ή παράστασις, ο Γιώργος ανέβηκε στο καμαρίνι της Φλώρας. Την βρήκε ύμνος έξω φρενών. Της είχε υποσχεθεί μια χορίστα, ή Καίτη, πώς θα πήγαινε μαζί τους, κι είχε άρρωστήσει ξαφνικά. Αυτό όμως εύχαρίστησε το Βρανά. Πήρε με το καλό τη Φλώρα, την έκαμε να ξεθυμάση και την έπεισε να φύγουν οι δυο τους.

Η Φλώρα δέχτηκε. Μπήκαν σ' ένα ταξί, μονάχοι τους, και τράβηξαν για το Παλιό Φάληρο.

Ο Βρανάς ήταν κατενυχισμένος. Τη νύχτα αυτή, ή άπιστη Φλώρα, ή σκληρή, ή πεισματάρη, που του γλυτορούσε πάντα σαν

το χέλι, θα γινότανε δική του. Ήταν σίγουρος γι' αυτό κι έννοιωσε την καρδιά του να φουσκώνει από εύχαρίστηση.

Τώρα πια είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη στο άστρο του. Πόσες έρωτικές επιτυχίες μέσα σε λίγαν καιρό! Πόσοι θρίαμβοι!... Άπλώσε μέσα στο σκοτάδι του αυτοκινήτου, πήρε το χέρι της Φλώρας και το φίλησε.

Αυτή δέν τό τράβηξε, δέν θύμωσε... Ο Γιώργος ίκανοποιήθηκε. Ναι, δάβολε, έτσι ήταν. Η στιγμή της άπόλυτης καταστήσεως της γυναίκας αυτής που τον είχε ξετρελλάνει πλησίαζε.

Μετά το γέμια, ή Φλώρα ύπνεε στην άγκαλιά του. Ή αυτό δέν χωρούσε πια καμιά άμφισβήτηση...

Πρώτα ή Φλώρα, ο μεγάλος τον έρωτας, το πάθος που τό φλογερό, τό έρωτικό του πείσμα που τον έκανε και τον έκανε να τσιρίει σαν φάρι στο ηρώα, πρότα αυτή κι ύστερα... ύστερα ή Λίνα, ή Λίνα κι όσες άλλες, θεατρίνες, κοπέλλες τιμω, κυρίες του καλού κόσμου, εργάτιδες, μοδιτρούλες, που θά τούπεσαν στα χέρια...

Πώς θά τοίμωσε να του άμφισβητήσει πια πώς δέν ήταν γεννημένος για τον έρωτα, ένας μικρός δον Ζουάν, πλασμένος για να κατατά, στανίμος στον κόσμο για να πληρώσει καρδιές;

Αυτά σκεπτόταν ο Βρανάς και φρόνκωνε από ύπερηφάνεια κι άναβε από άνυπομονησία.

Κρατούσε το χέρι της Φλώρας, το χαϊδεύε, το φιλούσε κάθε τόσο και σκεπτόταν, με το κεφάλι κρημνισμένο πίσω, με τα μάτια μισκλειστά, την ευτυχία που τον περιέμενε...

Σάπανε μ' όνειροτολοιοσε... Το ίδιο έκανε κι ή Φλώρα, πάνω-κάτω. Σάπανε κι αυτή και σκεπτόταν: «Μεγάλο του χατίρι να δειχτό την πρόσκληση μου, έτσι ολιονόμω. Κι αυτή ή σουσουράδα ή Καίτη, ν' άρρωστηση ξαφνικά!... Άν τό μάθη ο Βέγγος, θάχουμε σκηνές. Θά με δειξη και θάχη δική. Ή όχι, δέν θάχη καθόλου δική. Γιατί, στο κάτω της γραφής, δέν είναι καί κανένα κακούργημα, διάολε! Δέν τόν άπατά. Μου πρότεινε αυτός ο μπουφός ένα γέμια. Γιατί να τό χάσω; Αυτά είνε έξέλλου τα τυχερά μιας σκαλιεργήσας. Θά πάμε στο Φάληρο, θά φάμε, θά πιούμε — και μ' άρέσει τόσο ή σαμπάνια — θα άλεγόραμ' έμένα κι ύστερα, τό χορόδο αυτό που κάθεται πλάι μου και που καπλάει τό χέρι μου σαν νάνα ξερολούκι, θά με πάη ως τό σπίτι. Αυτό είν' όλο! Ποι ή βρίσκεις λοιπόν την άπιστία, Βέγγο μου;... Βέβαια, ο φίλος θάχη άπιστησίες. Νομίζει κιάλας πώς δέν έχει παρό να μ' άγκαλιάση για να οδώσει μέσα στα χέρια του άτ' αγάτη... Μά δέν θά τού φέξη, έγγονα του... Στο κάτω της γραφής, δέν έχω κι εγώ να τού φέρονται έτσι. Ούτε τόν αγαπάω, ούτε τού υποσχεθήκα ποτέ τίποτα. Αυτός νομίζει κολητσιόδα...»

Μεθυμένος από ευτυχία τις ίδιες αυτές στιγμές, ο Βρανάς σκεπτόταν: «Θ' άνοιξω πολλές σαμπάνιες. Κι' εκεί, κατά τα επιδόρπια, ή Φλώρα, μεθυμένη πια από τό ποτι και τόν έρωτα, θά γίνει δική μου... Δική μου!... Τι εύτυχια, Θεέ μου!...»

«Άν κάνει και μου παραμείνι στη μύτη, αυτός ο βλάκας, σκεπτόταν με τη σειρά της κι ή Φλώρα, θά τόν αφήσω στα χέρια του λοιπόν, δέν έχω, ίσως να παρασυρόμουν, μ' όλη την αγάπη μου στο Βέγγο. Γνωστα είμαι έξέλλου, άδύνατο πλάσμα... Μά αυτόν τον κρόν τον σκαμνίζω... Καλά θά κάνει λοιπόν να κάτση φρόνιμα, άλλωστε θά τού σπάσω καμιά μπουτίλα στο κεφάλι!...»

«Είπε δική μου, δική μου, την κρόδισα, την ύπόταξα!... συλλογίσταν ο Βρανάς. Η νύχτα αυτή θά μου μείνη άλησμόνητη...»

Φτάσανε τέλος σ' ένα κέντρο του Παλιού Φάληρου κι ανέβηκαν

έπάνω. Οι πελάτες ήσαν λιγοστοί... Η τζάζ έπαίξε διάφορα κομμάτια...

Ο Γιώργος ζήτησε ιδιαίτερο δαμάτιο για να σουπάρουν. Ή χαρά του έλαμπε στα μάτια του.

Η Φλώρα δέν φαινότανε και τόσο εύθυμη. Άσχεσε να καταλαβαίνει πώς τό σουπέ αυτό θάχε πολύ άσχημο τέλος...

Ο Βρανάς ζήτησε τόν κατάλογο και διάταξε όρεκτικά, φαγητά, γλυκά και φρούτα για τέσσερες.

— Προτιμάς σαμπάνια, δέν είν' έτσι, αγάτη μου;

«Ός τη στιγμή αυτή, ο Γιώργος δέν είχε δείξει ύποπτες διαθέσεις. Φαινόταν ήρεμος και περιποιητικός. Μ' άκριβώς ή ήρεμία του αυτή ύποψιαζε τη Φλώρα. Καταλάβαινε πώς ο σύντροφός της κάτι της έμαγέλευσε...

Φάγανε σάν δυο καλοί φίλοι, με πολλή όρεξη, και φτάσανε στα φρούτα, πίνοντας σαμπάνια.

Ο Βρανάς γέμισε διαρκώς τό ποτήρι της Φλώρας κι είχε τό σκοπό του που πόνανε αυτό.

Έπιασε να την μεθύσει... Και τότε θά ίκανοποιότανε πια ο μεγάλος του πόθος...

Μά ή Φλώρα δέν ήταν άπ' τις γυναίκες που ζαλίζονται εύκολα, όταν πίνουν. Είχε κάμει τόσα γλέντια στη ζωή της κι είχε κατεβάσει τόνοιους λογιής—λογής ποτά...

Αυτό πικαίριζε τό Βρανά... Και διάταζε διαρκώς νέες μπουκαλιές σαμπάνιας... Και πύανε, πύανε...

Πλησίαζε πια ή αλήθεια... Ο Γιώργος ήταν για καλά στο κέφι. Μά κι ή Φλώρα είχε ζαλιστεί. Είχε παραμείνι και την είχε πάθει. Δέν μπορούσε να σταθί, στα πόδια της... Μπέρδανε τά λόγια της και γελούσε—γελούσε, χωρίς λόγο...

Ο Βρανάς νόμισε πώς έφτασε ή ποθητή στιγμή και θέλησε να την πάρη στην άγκαλιά του και να την φιλήση.

Δέν πρόφτασε όμως να τό κάνει. Η Φλώρα τόν έσπρωξε άπτόμα, μισσηγκώθηκε και φώναξε:

— Νά φύγουμε, έρεξε...

Δέν είχε φέξει ακόμα. Ο Βρανάς προσπάθησε να την κρατήσει. Μά αυτή ήταν άνένδοτη.

— Όχι, όχι, πρέπει να γυρίσω σπίτι, πρίν ξεμερώσει.

Ο Βρανάς δαμονίστηκε. Έτσι λοιπόν θάχανε την ευκαιρία; Άν ήταν ξεμυθιστός, θά ύπαχωρούσε ίσως. Μά τώρα, ζαλισμένος άπ' τό ποτι, άποφάσισε να φτάση στα άκρα...

Άρπάξει τη Φλώρα άπ' τη μέση και την κάθισε πάλι κάτω.

— Κάτσε, επί τέλους, να πιούμε έναν καφέ... Δέν είνε πρόπος αυτός...

Μά ή Φλώρα ήταν άμεταπειστη. Ήθελε, σώνει και καλά, να φύγη.

Περνάμε και πίνουμε καφέ σπίτι σου, είπε στο Γιώργο.

Η πρότασις της αυτή εύχαρίστησε τό Βρανά. Πολύ καλά, άς γινότανε έτσι. Καλύτερα να πήγαιναν σπίτι του. Άρκει να μην τόν γελούσε κι αυτή τη φορά ή Φλώρα...

Πλήρωσε άπτόσο τό λογαριασμό, κατέβηκαν τρεκλίζοντας κι οι δυο τους και μπήκαν στο αυτοκίνητο...

Ο κρύος πρωινός άνέμος και τά τριαντάγματα του αυτοκινήτου τούς ζάλισαν περισσότερο.

Η Φλώρα νόμισε πώς δια νομίζανε γύρω της. Είχε πει στο Γιώργο να περάσουν άπ' τό σπίτι του να πούν καφέ, για να βοηθούσαι και να φύγουν. Τώρα όμως έβλεπε καλά πώς δέν ήταν δυνατόν να γίνη αλλιώς. Δέν μπορούσε να γυρίση σπίτι της σε τέτοιο χάλι.

Έκρεσε να σταθόνι κάπου — στο σπίτι του έστρω — να πιη έναν καφέ, να πλυθή με κρύο νερό, να συνέρθη...

Ο Γιώργος που δέν ήταν σίγουρος για τις διαθέσεις της, πήγε να πετάξη άπ' τη χαρά του, όταν είδε πώς ή ίδια ή Φλώρα άνυπομονούσε να φτάσουν σπίτι του... Έπί τέλους!... Όλα θά τελειώνανε πια, σύμφωνα με τούς πόθους του...

Φτάσανε στο σπίτι του Βρανά κι ανέβηκαν έπάνω, βασιτάζοντας ο ένας πόν άλλο. Μόλις μπήκαν μέσα, ή Φλώρα οίχτηκε καταξάλασμένη σ' ένα νιβάκι.

— Όχι, σιγά!... φώναξε. Άδωσε μου λίγο νερό, βοήθησε με να ξεκουμητωθώ λίγο...

Ο Γιώργος έρεξε, της έφερε ένα ποτήρι νερό κι έπειτα τη βοήθησε να ξεκουμητωθί.

Τό άρωμα της σαρκός της τόν μεθύσε, τόν χτύπησε κατακέφαλα... Δέν μπορούσε να συγκρατηθή πλέον...

Άνοιξε την άγκαλιά του...

(Ακαλουθεί)

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝΟΡΟΥΜΑΝΟΣ ΜΠΟΕΜ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΝΟΣ... ΠΛΟΥΣΙΟΥ ΝΕΟΥ

Ο Περικλής 'Ανδρεόπουλος και τα γλέντια του στο Παρίσι. Το μέγαρό του και η καλλιτεχνικές του συλλογές. Οι έρωτές του. Ο 'Ανδρεόπουλος και η μεδιτρούλα. Στα δίχτυα μιας ψευδοκόσμησης. Πώς ξεκοκαλίζονται στο Παρίσι η περιουσίες. Το κολλί με τα μαργαριτάρια. Ο νεκρώσιμος ψαλμός του 'Ερωτος. Ο Περ. 'Ανδρεόπουλος φτωχός στη Βιεννή. Το τελευταίο του πρέγυμα. Ο τραγικός θάνατός του.

Η ιστορία που θα διηγηθούμε, θα φανεί στους αναγνώστες μας σαν μυθιστόρημα. Καί όμως είναι πέρα-πέρα αληθινή:

Κατά το 1900, ένας νέος Έλληνας καταγωγής, δύναμι Περικλής 'Ανδρεόπουλος, έφυγε από τη Βουίλα και πήγε στο Παρίσι. Ήταν από τους Έλληνες εκείνους, που αν και γεννηθηκαν στην Ξενιτιά, καυχόνται για την εθνικότητά τους και μιλούν τη γλώσσα τους, σαν καλοί και φιλόποιοι πατριώτες.

Ο 'Ανδρεόπουλος, ζώντας μέσ' στη Γαλλική πρωτεύουσα, είχε σχηματίσει με διάφορους Έλληνες φοιτητές και ιδιαίτερος με τον τότε γραμματέα της 'Ελληνικής Προσέβας και αργότερα πολιτευτή 'Αθηνών κ. Χρήστο Μητσόπουλο, ο οποίος τον είχε πολύ εκτιμήσει.

Γι' αυτό τον λόγο του Περικλή 'Ανδρεόπουλου κυκλοφορούσαν στους Έλληνες κύκλους διάφορες φήμες. Άλλοι έλεγαν, ότι η περιουσία του ήταν μέτρια κι' άλλοι ότι ήταν ιδιοκτήτης απέραντων κτημάτων στη Ρουμανία. Ο κ. Μητσόπουλος —που ήξερε βέβαια τα πράγματα καλύτερα— έλεγε ότι το εισόδημα του φίλου του ήταν 500.000 φράγκα το έτος!

Στο Παρίσι ο Περικλής 'Ανδρεόπουλος έσπούδαζε πολιτικές επιστήμες και είχε άμεσως διακριθεί ανάμεσα στους συμφοιτητές του για την εδραίωση του και τη γοργή του ανάπτυξη. Ήταν νέος, όμορφος, πολυλόγος και άπιστευτα γενναίος.

Δεν κοιτούσε στη Λατινική συνοικία, όπως οι άλλοι ξένοι σπουδαστές. Αυτός ζούσε στην οδό Φραγκίσκου Α'. Εκεί είχε τη γραφονιέρα του, πολυτελέστατη, με έπιπλα θαυμάσια έποχής Λουδοβίκου ΙΕ', γνήσια και πάντοτε περιζήτητα...

Η οδός Φραγκίσκου Α' είχε από τις ωραιότερες του Παρισιού, με κομμάτια παλατιών στη γραμμή. Το διαμέρισμά του 'Ελληνορουμάνου φοιτητή ήταν θαύμα καλαισθησίας, γιατί ο 'Ανδρεόπουλος αγαπούσε τα παλιά αντικείμενα τέχνης και από πάνταν του 18ου αιώνα, που ήταν μιά άτ' τις αφορμές έποχής του Γαλλικού πολιτισμού. Τα κομμοτεχνήματα αυτά ο 'Ανδρεόπουλος τα κληρονομούσε παντού, με πάθος μαγαζάδους συλλέκτου, τα ελήφανε όσα—όσα, γιατί τα χρήματα ήσαν άφθονα.

Έτσι το όνομα του Περικλή 'Ανδρεόπουλου έγινε αγα—αγά πασίγνωστο στον καλλιτεχνικό κόσμο. Στην γραφονιέρα που μαζεύονταν μεσίτες και έμποροι έργων τέχνης, και το διαμέρισμά του, από έξω μεγάλη δωμάτια είχε μεταβληθεί σε περιεργότατο μουσείο. Τα Βυζαντινά του ιδίως αντικείμενα τέχνης ήταν πολλά και σπάνια.

Με τέτοιο τρόπο περνούσε τον καιρό του στη Γαλλική πρωτεύουσα ο Περικλής 'Ανδρεόπουλος. Έξω από τους Έλληνες, δεν φανότανε πειρά στα έθνη κέντρα της Λατινικής συνοικίας, άτ' όπου άλλοτε περνούσε για να πάρει κανένα φίλο του φοιτητή και να τον παρασύρει στα βουλεύματα. Τα ήσυχα όρεκα γέμιστα, στο περίφημο εστιατόριο «Τοφ ντ' Αρζάν», όπου συνανέτρωναν άλλοτε τους φίλους του, έπαιρνε διάλειμα κι' αυτά.

Ο Περικλής 'Ανδρεόπουλος είχε εντέλως αλλάξει τρόπο ζωής. Από σπουδαστή με καλλιτεχνικές συνήθειες, έγινε ένας αγάλινος δαρναστής, μήτε δαρναστής και μήτε γλέντιος, που δεν είχε κανένα δυο και καμιά λογική στα έξοδα. Το Παρίσι είχε μιά επι-

κίνηση Κίρκη. Όταν μπλεχτεί κανείς στη λεγόμενη πολιτική ζωή κανένα εισόδημα, κανένα ποσό δεν είναι αρκετό να καλύψει τις καθημερινές απαιτήσεις. Π. χ. διηγούνται για τον Ισπανό κόμητα Καστελλάν, (ο οποίος είχε νυμφευθεί την 'Αμερικανίδα πολυεκατομμυριούχο Γουίλντ) ότι στην αρχή της σύζυγής του ζωής έπαυσε να έκατομύρια φράγκα. Γρήγορα όμως η 'Αμερικανίδα κατάλαβε με τ' άνδρα είχε να κάνει και τον εγκατέλειψε, για ν' ακολουθήσει τον ξάδελφό του πρίγκιπα Σαγκάν, ο οποίος όμως της έφερε τα πάντα της προίκας της!... Ένας άλλος κλιν γλεντζής, ο πασίγνωστος στον έλαφροκόσμο του Παρισιού, Μάξ Λεοντό, σε δυο χρόνια έκαπνισε τριάντα εκατομμύρια. Μά μπήκεν στη μέση οι συγγενείς του και κατώφθωσαν να τον κηρύξουν σε κατώτατοι άναρχοί... Μάξ Λεοντό πέθανε πλούσιος, αλλά μέσα σε μιά κλίμα...

Μέσα στα σαγηνευτικά δίχτυα

μιάς τέτοιας ζωής πνίχτηκε κι' ο Περικλής 'Ανδρεόπουλος. Και ένε περιεργό αυτό, γιατί φανότανε λογικός άνθρωπος.

Όταν κάποτε έρωτεύτηκε με Παριζιάνα μοδιτρούλα, της έδωσε όλα τα μέσα πλούσιας ζωής. Έξω από τους φίλους του, που μίαν παρατήρησε το έργο του. Και όταν την έπιασε να τον άρνηται, την έπιασε από το χέρι και την έσπρωξε στο μοδιτρούλα από το οποίο την είχε πάρει...

Αυτός λοιπόν ο τόσο λογικός νέος, κατανήσει Έξω από την πατρίδα, στα χέρια μιας Παριζιάνας Μοδιτρούλας.

Η γυναίκα αυτή κατανήσει στην ίδια άριστοκρατική συνήθεια πνίχτηκε κι' ο 'Ανδρεόπουλος με περνούσε για κόρη του, που έπιασε ένα θλιβερό μυθιστόρημα στη ζωή της.

Το Παρίσι είχε γεμάτο από τέτοιες κομήσεις με μυθιστορηματικά παρελθόν.

Η κόρη του 'Ανδρεόπουλου ήταν μαυροκορμένη μελαγχολική, γεμάτη γοητεία. Ο 'Ανδρεόπουλος είχε ξετρελλαθεί μαζί της. Καθώς διηγούνται μάλιστα οι φίλοι του, ο 'Ελληνορουμάνος σπουδαστής της αγόρασε μιά μέρα ένα κολλί με μαργαριτάρια, αξίας 200 χιλιάδες δραχμών!...

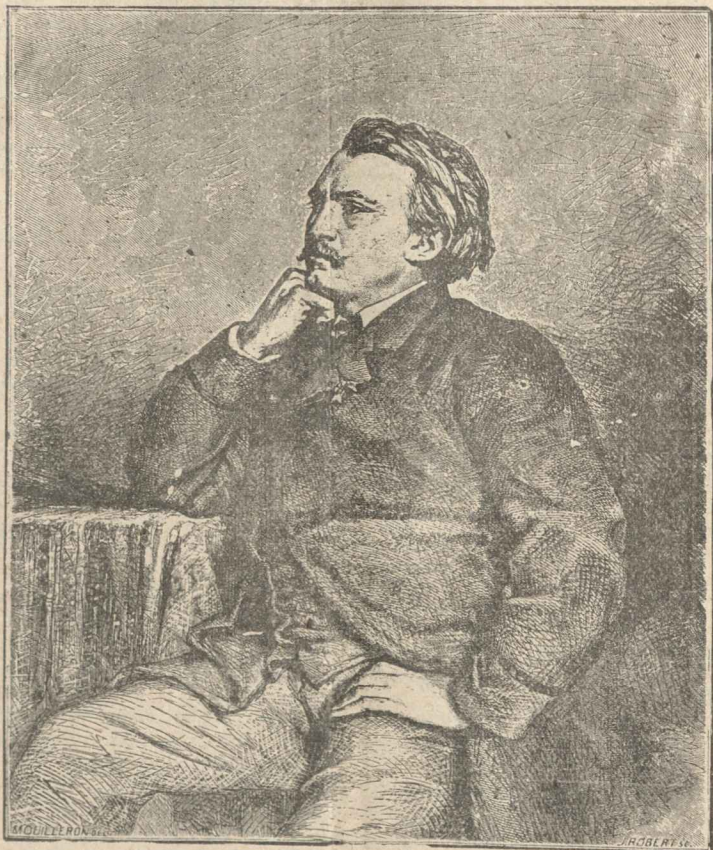
Ο 'Ανδρεόπουλος είχε πειλά έρωτεύσει, όπως είπαμε, τη γυναίκα αυτή. Επλήγαν, σε όλη την εποχή του έτους, στο Μόντε Κάρλο ταξιδεύοντας πάντα με ιδιαίτερη βαγόνι, κρατούσαν ξεχωριστό δωμάτιο στα μεγαλύτερα ξενοδοχεία.

Τα εισοδήματα του 'Ανδρεόπουλου δεν έπαρκουν στη ρουλέτα παιχνιδιού. Η γυναίκα εκείνη ήταν σωστή καταβόθρα χρημάτων. Έχουν άλλωστε στο Καζίνο...

Τα εισοδήματα του 'Ανδρεόπουλου δεν έπαρκουν στη ρουλέτα παιχνιδιού. Η γυναίκα εκείνη ήταν σωστή καταβόθρα χρημάτων. Έχουν άλλωστε στο Καζίνο...

Τέλος, ήρθε εποχή που ο 'Ελληνορουμάνος νέος δεν μπορούσε να ικανοποιήσει πειρά τις άτελειότητες ιδιοτροπίας της Γαλλικής φύσης του.

Τότε έγινε ο.α. συνήθως γίνεται σε τέτοιες περιπτώσεις. Ο αν γκαρβός Μυζέ το εκφράζει όμοια στο «Νεκρώσιμο ψαλμό του Ε

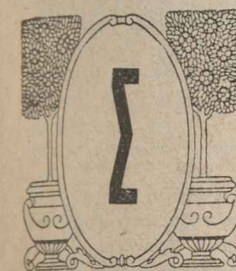

Ο Γάλλος ζωγράφος Γουσταβός Ντορέ

ΟΙ ΡΩΣΣΟΙ ΣΤΟ ΜΟΡΦΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΩΦ

Η εκστρατεία των Ρώσων στην Τουρκοκρατημένη Ελλάδα. Ο λοχαγός Μακάρωφ εξοπλίζει τους Μωραίτες και βαδίζει κατά της Τριπολιτσάς. Πώς από εκατό χιλιάδες άνδρες έμειναν 57. Μία συμπλοκή που θυμίζει 'Ιλιάδα. Η προσφώνηση του άρχηγού. Το κομμάτισμα της σημαίας. Προς το Αλεσάντρι και την Καλαμάτα. Ένα ιερό κειμήλιο στα χέρια της Αυτοκρατορίας, κ.τ.λ.

ΤΗΝ ιστορία της καθόδου του Ρωσικού στόλου στην Τουρκοκρατημένη Ελλάδα, έπαιξε κι' ένα τραγικό επεισόδιο, άγνωστο στον πολύ κόσμο:

Στις 18 Ιουλίου 1769, ο Ρωσικός στόλος έλαβε διαταγή από την Αυτοκρατορία Αικατερίνη Β' να πλεύσει στο 'Ελληνικό 'Αρχιπέλαγος «όπως καταπολέμησε τους έχθρους του Χριστιανισμού Τούρκους και άπελευθερώσει τους δμοδρόνους λαούς».

Τα πολεμικά που αποτελούσαν το στόλο αυτόν ήταν 18, με 4.117 στρατιώτες και 1.016 πυροβολητές, εκτός των πληρωμάτων αυτό στρατό έφτανότανται οι διπλωμάτες της Πετρούπολης ότι θα έδιωχναν τους Τούρκους από την 'Ελλάδα και θ' αναβίωναν το Κράτος του Βυζαντίου, με Αυτοκράτορα το Ρώσο Μεγάλο Δούκα Κωνσταντίνο...

Ο Ρωσικός στόλος απέλεισε στις 26 Ιουλίου από το λιμάνι της Κρονστάδης, ενώ άπειρο πλήθος έξημερηνόταν στην παραλία. Σ' όλη τους καύση της Ρωσίας έγιναν δεήσεις και οι 'Ελληνες της Πετρούπολης έκομίζονταν τη νύχτα αυτή με τ' όνειρο της επανδρώσεως του Βυζαντινού Κράτους.

Το ταξίδι του Ρωσικού στόλου ήρθε γεμάτο περιπέτειες. 'Αρρώστειες και άλλες στερήσεις έτυράνισαν τους έπιβάτες. 'Επτά ολόκληρες μέρες χρειάστηκαν για να φτάσουν στα 'Ελληνικά νερά. Τα πληρώματα δεν ήσαν συνηθισμένα σε τέτοια μακρινά ταξίδια και υπέφεραν πολύ. Τέλος, στις 27 Φεβρουαρίου 1770, κατέπλεσαν ο Ρωσικός στόλος στο λιμάνι της Ούλκας. Ναύαρχοι του ήταν διο: Ο Σαντιόφ και ο αρχηγός Θεόδωρος 'Ορλόφ, αδελφός του περιφημού 'Αλεξίου 'Ορλόφ, έρμηνος της Αυτοκρατορίας Αικατερίνης.

Είπε γνωστό με πόσο ένθουσιασμό ήτοδεχτηκαν τους Ρώσους οι σκλαβομεινι 'Ελληνες, και πόσο έλπίδες γεννήσει το φαινόμενό τους. 'Αλλ' οι Ρώσοι είχαν κακή υπολογίσει την εκστρατεία αυτή, και κατέβηκαν στην 'Ελλάδα χωρίς αρκετές δυνάμεις. 'Επίστευαν ότι οι Τούρκοι θα έκατελειαν άμεσα τον άγωνα και θα έφταναν κι' ότι οι 'Ελληνες θ' άρπαζαν τα όπλα για να κληρονομήσουν τους τυράνους των στα βουνά. 'Αλλά δεν κατετάχτηκαν από τους Ρώσους παρά μόνον δυο χιλιάδες Μωραίτες, τους οποίους διοικούσε ο Μακάρωφ, ενώ μερικούς άλλους Στερεοελλαδίτες ανέλαβε να τους οργανώσει ο αρχηγός Δολτομάνης.

Ο Μακάρωφ με τον διλαρίθμο 66 'Ελλήνων

ήταν με τους στίχους αυτούς: «Μεταξύ μας όλα τελείωσαν. Δεν είμαι πειρά παρά μιά οκιά, και σ' ένα πλάσμα. Στο νεκρό και καλοσφαινομένο έρωτά μας, αν θέλεις, έλα να μάθω τον τελευταίο ψαλμό».

Τον ψαλμό αυτό έψαλαν κι' ο 'Ανδρεόπουλος με τη φίλη του και χωρίστηκαν. 'Ετσι τελειώνουν όλα τα εδύλλια σ' αυτό τον κόσμο. Ήταν δεν τελειώνουν χειρότερα... Η περιουσία του 'Ανδρεόπουλου είχε ξεκοκαλιστεί, είχε κατανήσει άσημαντη. 'Αλλ' άς μη νομίζει κανείς ότι ο έρωτεύμενος νέος άτελίστηκε κι' έτρεψε βλέποντας να τον πλησύνει το φάντασμα της φτώχειας... Δεν άλλαξε καθόλου ζωή. 'Εξώδενε άμεινινα και τα τελευταία ψήφια της περιουσίας του, άδιαφορώντας αν θάρη μέρα που να μην έχει να πληρώσει ούτε τον καφέ του.

Άρχισε τώρα να πλανάται όλομύναχος σε διάφορες Εθνοπαϊκές πόλεις και κατέληξε τέλος στη Βιέννη. 'Εμεινε λίγαν καιρό εκεί, σ' ένα καλό ξενοδοχείο και τέλος άναφάνισε να καταστροφή τους λογαριασμούς του. Είπε ότι δεν τον έμεναν πειρά παρά λίγες χιλιάδες φράγκα. Καί τότε έπιασε μιά ηρωική απόφαση: Μπήκε στο γνωστό Ισπανό Καζίνο, έπρωτεύτηκε με μεγάλη όρεξη, έξήτησε χαρτί και φάκελλο, έγραψε ένα γραμματίδα στον άμαζά του που τον περιέμενε στο δωμάτιό κι' έπειτα, με πολλή άφελεια, έφάνεψε μιά σφαίρα στο δεξί του χροτάρι. Όταν ο άμαζάς του άνοιξε το γράμμα, εδίαβασε τα έξης:

«Αγαπητέ Γιόχαν. Η ζωή είναι μιά άβυσσ, ακόμη και όταν έχει κανείς χρήματα. Όταν όμως δεν έχει, είναι άβυσσος. Έγώ κοιτούσα να μην έχω και αυτοκόνη. Μου μέναν ακόμη 15.000 φράγκα. Σου τα κληροδοτώ γιατί όλην μέρα πνίχτηκα από τον πόνο».

Γι' αυτό ήταν το τέλος του. Η ζωή του πέρασε σαν μυθιστόρημα και ο θάνατος ήρθε άναξίος φιλοσόφου της Στοικής σχολής.

στράτο του επούλωσης επί 18 ημέρες τη Σπάρτη, την έκαρτεσε και πήρε τον τίτλο «Διοικητής της Σπάρτης». Άμέσως έπειτα έβάδισε προς το έσωτερικό της Πελοποννήσου, με άνοιχτη τη σημαία του. Όσο προχωρούσε, τόσο έπληθαινε ο στρατός του αυτός, και γρήγορα γίνονταν εκατό χιλιάδες άντρες, όλοι —εκτός 57 Ρώσων.

Έτσι το επαναστατικό αυτό σώμα έβάδισε προς την Τριπολιτσά, και σε λίγες μέρες έστρατοπέδευσε μπροστά στα τείχη της πόλεως. Ο Μακάρωφ έπροσπάθησε τότε να κατέλαβε την πόλη... Έξω από όμως πολυάριθμο Τουρκικό Ιππικό και σώματα πεζικά έξώρριχαν από την Τριπολιτσά, έπέσαν εναντίον του και άρχισε η μάχη...

«Οι 'Ελληνες —διηγείται το 'Ημερολόγιον ενός συγγενούς πολεμιστού— έπειδή από αιώνα έμεναν άπόλεμοι και είχαν έξουνηθεί, με την πρώτη σύγκρουση έτραπήσαν σε φυγή, στα βουνά...»

Ο Ρώσος άρχηγός όμως έμεινε στο πεδίο της μάχης με τους 57 Ρώσους του και κατέλαβε ένα όχυρμα, όπου και έκαλώθη από τους Τούρκους. Εκεί ο Μακάρωφ, αν και έδλεπε ότι κάθε αντίστασις ήταν ματαιά, γιατί οι έχθροι ήσαν εκατονταπλάσιοι, έμεινε αλόγιστος, άπορατισμένος να πεθάνει, σώζοντας άμύληνη την τιμή του Σπάρτατος, στο όποιο άντηκε.

Ο Μακάρωφ ήταν στρατιωτικός του παλαιού καιρού, και κατόρθωνε να μεταδίδει το θάρρος του και στους συντρόφους του. 'Υψώνοντας λοιπόν τη σημαία, έφώναζε:

—Παιδιά! καλώσατε τη σημαία μας. Όπου κυματίζει αυτή, εκεί είναι πάντα κι' η μητέρα μας η Ρωσία!... Άς ύπερασπισθούμε τη μητέρα μας και τη δόξα της Τσαρίνας μας...

—Ζήτη η Ρωσία! άπάντησαν οι μελλοθάνατοι με ένθουσιασμό.

Και άρχισε η άτελειμένη άμυνα. Ο ένας μετά τον άλλο οι ήρωες στρατιώτες έπεσαν νεκροί. Με τους πρώτους πυροβολισμούς, είχαν σκοτωθεί ένας λοχίας, έξη στρατιώτες και τρεις βομβαρδιστές... Πολλοί είχαν τραυματιστεί, αλλά δεν άφταναν τα όπλα τους, δεν ήθελαν να εγκαταλείψουν την ύπεράσπισή της σημαίας τους. Ιερό σύμβολο της μαχητικής τους πατρίδας.

Ο λοχαγός Μακάρωφ, για να περιορίσει τον αριθμό των άπολειών του, άλλαξε όλοένα όπλο. Οι Τούρκοι, οι οποίοι ως στην όρα έκείνη έφοδούντο τους Ρώσους, έπιασαν θάρρος και στένναν όλοένα τον κύκλο τους, μέσα στον όποιο έκλειναν τους λιγοστούς Ρώσους πολεμιστές...

—Ζωντανοί να τους πάσουμε! Ζωντανοί! έφώναζαν οι Τούρκοι και χτυπούσαν τα τυμπανά για να τους τραβήξουν.

Τότε ο ήρωας άρχηγός άπεράσισε κι' άνοιξε όρλοιο, και παίρνοντας τα όπλα να σώσει τη σημαία του. Μεταξύ λοιπόν των πυροβολημάτων να εγκαταλείψουν τα κανόνια, συνεκέντρωσε τους άπολειμένους άνδρες του και μ' ένα σάλπισμα, με μιά ιαχή, χύθηκαν όλοι μαζί εναντίον των εχθρών.

Όθωμανών και κατώφθωσαν να διασώσουν τον ανδρώατο κύκλο που τους έζωνε. Έκείνη τη στιγμή μιά σφαίρα βόηκε το Μακάρωφ. Ο γενναίος άρχηγός έπεσε από το άλογό του και έχασε τις αισθήσεις του... Δυο ρωμαιοί άνδρες τον έσπασαν τότε μαζί με τη σημαία, οι άλλοι άνοιξαν όρλοιο και πέσαν από τις τάξεις των εχθρών...

Ο Μακάρωφ έαναβόησε σε λίγο τις αισθήσεις του και είδε ότι από το μικρό σώμα του δεν είχαν άπομείνει παρά έλάχιστοι. Λίγο όμως φροντίζοντας για τον έαυτό του, άρπασε τη σημαία, την έβλήσε με σεβασμό, την έξέσχισε και έμπαρε τα κομμάτια στους γενναίους του. Μόλις όμως έτελείωσε τη ματαιία αυτή, νέα έχθρική σφαίρα βόηκε τον άρχηγό στο στήθος. Ο Μακάρωφ έπεσε κάτω άμόρφος.

Τη στιγμή εκείνη δυο σωματοφόρες άρπαξαν το Μακάρωφ στα χέρια τους και ένώ οι άλλοι κατέφυγαν την ύπαρξή του, τον μετέφεραν, μέσα από τους γκρεμούς, μακριά από τον τόπο της τραγωδίας.

Οι Τούρκοι έπληρώσαν στο μεταξύ τους άπολειμένους Ρώσους κι' άρχισε μεταξύ τους σφοδρή άνδρωσύνη.

Απ' όλο το Ρωσικό σώμα δεν έμειναν ζωντανοί παρά οι έξι: τέσσερες: Ο λοχαγός Μακάρωφ, οι δυο σωματοφόρες του και ένας λοχίας, ο Κεσούλνι. Οι Τούρκοι δεν άντέληφθησαν τη φυγή τους, κι' έτσι οι άσπρηες του Μακάρωφ, βαδίζοντας από μοναχία, έφταναν στο χωριό Αλεσάντρι κι' από εκεί στις Καλύμια και μετέφεραν τον άρχηγό τους στη Ρωσική πρωτεύουσα. Έτσι έσώθησαν 4 μόνο κομμάτια από τη σημαία του ήρωικού Ρωσικού σώματος και παραδόθηκαν στο ναύαρχο 'Ορλόφ.

Ο Μακάρωφ γιατρέφτηκε κι' έγινε στη Ρωσία, όπου παρέδωσε τα λείψανα της παλικής σημαίας στην Αυτοκράτειρα Αικατερίνη. Η Αικατερίνη τα κατέθεσε στο 'Ιστορικό Μουσείο της Πετρούπολης, όπου έσώζονται μέχρι της άνακνήσεως της χώρας εις Σοβιετία.

Η Αυτοκράτειρα Αικατερίνη ή Β'

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ

Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΞΕΝΟΣ

Ο άνθρωπος που εδημιούργησε βιομηχανικές επιχειρήσεις και μυθιστορήματα. Πατριώτης και φαντασιόκοπος. Τό σπουδαίο μας ζήτημα και τα τρία σχέδια του Στεφάνου Ξένου. Τι έδεχθη ο 'Αλέξανδρος Κουμουνδούρος. Ο Ξένος στην Κωνσταντινούπολη, άρχηγος μυστικής άποστολής. Τα χαρέμια και οι πασάδες. Μιά σάτιρα του Σουρή, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σ' ένα ταπεινό σπίτι της Γαργαρέτας, στα 1894, πέθανε γέρος, φτωχός και έρημος ο ιδρυτής της 'Ελληνικής μυθιστοριογραφίας και μεγαλοφάνταστος επιχειρηματίας της εποχής του, ο Στέφανος Ξένος. Από την περιπετειώδη ζωή του θα διηγηθούμε σήμερα τα κυριότερα περιστατικά.

Ο Στέφανος Ξένος ήταν Σμυρνιός. Γεννήθηκε στο 1821 και μάλλον στις 25 Μαρτίου, από πατέρα μεγαλέμπορο. Στα χρόνια της 'Επανάστασης, η οικογένειά του αναγκάστηκε να καταφύγει στη Μήλο, όπου έφερε, βρέφος ακόμα, τον Στέφανο. Μετά την άσπευτη θέρωση της 'Ελλάδας, ο νεαρός Στέφανος Ξένος κατετάχθη στη Στρατιωτική Σχολή Αιγίνης, που την είχε ιδρύσει ο Καποδίστριας, και βγήκε με το βαθμό του αξιωματικού του 'Ιππικού. Με τον καιρό δε έφτασε στο βαθμό λοχαγού των λοχιοφόρων και θαυμάζονταν για το παράστημα του.

Αλλά το στρατιωτικό στάδιο που φαινόταν στενό, περιορισμένο. Παρατήρησε λοιπόν και πήγε στο Λονδίνο. Εκεί ούχτηκε στις μεγάλες επιχειρήσεις κι' από υπάλληλος του εμπορικού οίκου των 'Ινδίων, γίγνετο σιγά-σιγά προϊστάμενος μεγάλων βιομηχανικών επιχειρήσεων και απόχρησε μεγάλη περιουσία. 'Αλλ' ο πλούτος αυτός δεν έμεινε για πολύ καιρό στα χέρια του. Έπρεξε σάν νερό μέσ' από τα δάχτυλά του...

Στόν καιρό που ο Στέφανος Ξένος άργάνωνε τις εμπορικές, ναυτιλιακές και βιομηχανικές επιχειρήσεις του, έξεδιδε και τον περίφημο εκείνο «Βρετανικόν 'Αστέρω» του, περιοδικό εικονογραφημένο, κατά το είδος των μεγάλων 'Αγγλικών. Πλήν της άλλης ύλης, έδομοσινε σ' αυτό και πολιτικά άρθρα. Μ' αυτά, ο Στέφανος Ξένος έπολέμησε τον 'Οθωνα και συνετέλεσε κι' αυτός στην εκθρόνιση του άγαθού εκείνου ήγεμόνος.

Τεραστία είχε η λογογραφική παραγωγή του Στεφάνου Ξένου. Κυρίως έγραφε μυθιστορήματα ιστορικά και περιπετειώδη. «Ο πον έρωτοδοτήσευσήν τόν μυθιστορήμα του «Η ήρωϊς της 'Ελληνικής 'Επανάστασης», έπροξένησε πολύ μεγάλη έντιμωσι στην 'Ελλάδα. Την ίδια έπιτυχία είχε και «Ο Διάβολος έν Τουρκία» και άλλα έργα του.

Περίοργο είχε ένα έπεισόδιο του Στεφάνου Ξένου με τόν 'Αλέξ. Κουμουνδούρο: Ήταν τό έτος 1881. Τό συνοριακό μας ζήτημα έμενε έκκενέμε, η Τουρκία έδυστροπούσε να παραχωρήσει στην 'Ελλάδα τα έπιδικασθέντα διά της Βερναινίου Συνθήκης μέρη και η απόφασις αυτή της Εδρώτης φαινότανε καταδικασμένη να ναυγήσῃ. Τότε έκαρυστάσθη επί σκηνής ο Στέφανος Ξένος και έπρότεινε να λυθή τόν ζήτημα με ξαναγκασμό της Τουρκίας να παραχωρήσει, χωρίς συζήτηση, τη γραμμή της Θεσσαλίας, της 'Ηπείρου, συμπεριλαμβανομένων και των 'Ιωαννίνων. Ο Ξένος έπρότεινε στον πρωθυπουργόν Κουμουνδούρο τρεις τρόπους λύσεως. Ο πρώτος ήταν ο εξής: Κουρά και λίγο-λίγο ν' αποδιδασθόν στην Κωνσταντινούπολη 20.000 'Ελληνες καίτες, όπλασμένοι. Έπειτα, σέ μία σκοτεινή νύκτα, να κινώσιν τα άνάκτορα του Σουλτάνου Χαμίτ, να τόν αλμαλωτίσιν, καθώς και όλους τούς πασάδες του και, άφω τούς κλείσιν στα πλοία, να καταλάβουν όλη την Κωνσταντινούπολη, βάζοντας φωνά τις όδοματικές συναικίες και δημιουργούντες σύγχυσι και τρομοκρατία.

Ο δεύτερος τρόπος ήταν να συναντηθόν ο Βασιλεύς Γεώργιος Α' και ο Σουλτάνος σ' ένα νησί τ' Αρχιπελάγους και να λύσιν ειρηνικώς τόν έπίμαχο ζήτημα.

Ο τρίτος τρόπος ήταν πολυπλοκώτερος, αλλά σύμφωνος με τα τότε όδοματικά έθιμα: Να δωροδοκήση η 'Ελλάς με μερικά εκατομμύρια φράγκα τόν άρχιεννόχον του σουλτανικού χαρεμίου, τη Βαλιδέ Σουλτάνα και μερικούς ύπουργούς, ώστε όλοι

Ο Στέφανος Ξένος

νεώσα τόν Γαβριηλίδη. Τότε ο Γαβριηλίδης συνήθιζε να κλειδώνε παραδίωκε τελειωμένο τόν ποιήμα του. Κλεισμένος λοιπόν ο Σουρή, έσπευσε την περιήρημη αλληλογραφία Ξένου—Κουμουνδούρου σέ άσροφα ποιήματα. Έν' από τα νοστιμώτερα είχε κι' εκείνο πόν περιγράφει τί είδε ο Στέφ. Ξένος στό χαρέμν του Σουλτάνου:

Είδα γύρω μου κουρτίνες και όλόχρωστα κρεβάτια είδα πρόσωπα σάν κρίνους γαλάνα και μαύρα μάτια. Είδα στήθη σάν καϊμάκι, μπράτσα χέστατρα σάν χιόνι, να προβάλλουν λίγο-λίγο από κάτωστρα σεντόνι. Είδα πέρα μία Σουλτάνα, σταιροπόδι στό μεντέρι, παρά πέρα μίαν άλλη με μαροκάσι είς τό χέρι, παρακάτω δύο άλλες, που της 'Αφροδίτης μαζών γαργαλίζονται μονάχες και γελούνε και φονιάζουν.

Νά και μία της Κικασίας έλθα πρόσεσσι δόξαση! Τού διαβόλου τόν Σουλτάνα που πηγαίνει και τις βράζει! 'Αχ, ός ήμουν στό χαρέμ αλώνιας νύκτα-μέρα, να πηδω είς τα μεντέρια στό ταβάνι, σάν' άέρα, να φιλώ της μιάς τόν στήμα και της άλλης τά μηράκια, και να πίνω τά σερμπέτια και να τρώγω τη μπουγάτσα και φασκελωνα άμείους και τόν ζήτημα κι' έμένα και έσας... με συγχάρητε γιατί τάχα σάν χαμένα.

'Αλλ' ο Ξένος δεν έχανόριζε από σάτιρες και έκαυλαυθούσε λαχινυζόμενος έν έν τόν Κράτος έδαπανούσε όίλες

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΝΕΙΡΟ ΘΕΡΙΝΗΣ ΝΥΧΤΙΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΩΤΗΡΗ ΣΚΙΠΗ

Είχαν γνωριστεί έδώ και δυό μήνες. Νέοι κι' οί δυό. Έκείνος τύπος καλλιτεχνικός με γούστο, με ιδανικά, με χωρίς πρακτικό πνεύμα. Έκείνη γυναίκα γεμάτη θέλητρα, θέρη και προσδοκία. Κάθε μέρα άναμύνασσαν στις έσοχές ή στους μεγάλους δρόμους της 'Αθήνας κι' ένας έρωτας με τα μάτια τόν άλλο ή καλύτερα την άλλη. Μά όμως έν και όλα του τα φερόματα κι' όλοι του οί τρόποι έδειχναν πως την έλάτρευε, δεν της μιλούσε ποτέ γιά έρωτα. 'Η φαινομενική αλμύρα, αυτή άδιαφορία του την είχε πειράξει όχι μόνο στό νεύρα, αλλά και στό γυναικείο της φιλότιμο.

—Τι διάβολο, έλεγε μέσα της. Δυό μήνες πάνε που γνωριζόμαστε. Δυό μήνες τώρα βλέπομαστε κάθε μέρα και δε μου έλπε λέξη. Τι έλπος άνθρωπος έν' αυτός; Μήπως δεν κατάλαβε πως στό πρώτο του νύκτα κι' τού έλεγα ναύς;

Στην όδον 'Ερμού, που βρισκότουσαν τη στιγμή εκείνη, ο ρομαντικός της έμεινε τις σκέψεις της συντροφισσάς του και της έλπε:

—Πες τί σκέπτεσαι.

—Πες τί ξέρεις; άπάντησε κοκκινίζοντας.

—Έγες δα... 'Αλλά περίμενα κάποιο γεγονός...

—Δε σ' καταλαβαίνω.

—Θα με καταλάβεις σέ λιγάκι... Τό γεγονός έγινε... 'Αχ, δε μπορώ να φανταστής πόσο είμαι εύτυχής!

—Μά τι συνέβη, πές μου.

—Από σήμερα είμαι πλούσιος! Πάμε στό μαγαζί να διαλέξουμε τα καλύτερα έντονα έπαιλα. 'Η έπαυλή μας περιμένει να έπιπλωθή και να σταλή. Έίνε, ξέρεις, στην πιο ρομαντική, στην πιο μαγευτική τοποθεσία της 'Αθήνας.

Και χωρίς να περιμένει την άπάντησή της, την έσπρωξε ένάλαφρα και κίνησε σέ κάποιο μεγάλο κατάστημα.

Ο καταστηματάρχης γλυκομίλητος έτρεξε πρός τόν μένος της.

Ο νέος τόν έλπε:

—Είσαι πόναντορ και ήρθαμε ν' αγοράσου-με κι' έπαιλα γιά την έπαυλή μας. Δεξέτε μας, σάς παρακαλώ, τίς καλύτερες σειρές σας.

Ο καταστηματάρχης άλλο που δεν ήθελε. Ο νέος άρχισε να διαλέγει και να παζαρεύει. Εκείνη, που σιγά σιγά έδειχνε κάποια άπόλυμα, σιγά-σιγά έπαινα και πήρε μέρος στην έκλογή.

Η έκλογη επί τέλους έγινε. Ο νέος έβγαλε τόν πορτοφόιο του κι' έπληρωσε τόν λογαριασμό.

—Σας παρακαλώ, τού έλπε, να τόν στείλετε άμεσα στην 'Εκλή... όδο... Γιατί περιμένει ο δια-φάνει να μιάς δεχτή.

—Μένετε ήσυχο, τού έλεον ο καταστηματάρ-χης.

Με χιλιάδες λίρες θ' άποκοτούσε από τότε τίς με-γάλες εκείνες 'Ελληνικές επαρχίες. Κοντά σ' άλλα κι' έπρότεινε να τόν δώσουν τούλάχιστον τίς έφτά χιλιάδες φράγκα που είχε δανεισθεί από τόν 'Ο. κ. Σουρή όμοις ούτε αυτά τόν έδιναν, όνόμαζε τον Κουμουνδούρο... έμψοαόρθενος και ροβέριζε πως θα τούσαν άναγνώ...

Αυα όμως τού πέρας ο πρώτος θημός, τα λη-στεύματα όια, έγκατεστάθη σ' ένα φτωχικό σπίτι της Γαργαρέτας και περνούσε τίς ήμέρες του γού-στατος μυθιστορήματα και άσπρα γιά την 'Αγορό-πολη. Ο Στέφανος Ξένος άφησε μία δολοκλήρη κα-ρίκλα γεμάτη χειρόγραφα. Άγνωστον όμως τί ά-νέκδοτα αυτά έργα του.

Πάντως έν τόν έρωτα που έγραφε εδημιούργη-σε έναν τόν 20—25. Τα περισσότερα δε έξ αυ-τών κι' πολιτείας έκονονογραφημένες έκδο-σεις. Ένα τόν, τέλος, μυθιστορήμα, «Ο Βίος τών Τεχνών» δεν έτελείωσε ποτέ. Βγήκε σ' έ-να τόν τομείο και σταμάτησε.

Ο Ξένος έγραφε και κομωδίες. Μία άπ' αυτές και «Ο Χρυσόκάνθαρος άθων 'Αθηνών», στην έλπε, τέλος, ποδύλε ύπομνηστικότητα γιά δι-άφορα λόγους, κοντά σ' άλλα, στους 'Αθη-ναίους... τρώστη τόν θόραχο της 'Ακροπόλεως, να πηδών και να δροσίζε την πόλι ο Φαληρι-ός... 'Αθηνάιοι—πρώ ό άνθρωποι—δεν τόν έ-μειναν.

...Δός μου τόν χέρι σου!...

της. Μέσα σέ δυό ώρες όια θα έλπε στην έπαυλή σας.

Όταν βγήκαν έξω, εκείνη ήταν μεθυσμένη από εύτυχία. Ένώπιος πως όνειρενεται. Μηχανικά τώρα σταμάτησαν έμπρός στη βιτρίνα έ-νός άδμαντοπωλείου. Τα μάτια της καρφώθηκαν σέ μία πρασινογά-λανη πέτρα.

Έκείνος κατάλαβε πως της άρεσε. Κι' ήταν φυσικό να της τόν αγοράση ένόςφ έξώδωρε τόσες χιλιάδες γιά τα άλλα πράγματα. Κι' όμοις έδίσταζε.

—Σ' άρέσει; της έλπε επί τέλους.

—Λένε πως η πέτρα αυτή φέρνει εύτυχία.

Έμπηκε, τόν παζάρεψε, τόν πήρε και της τόν χάρισε. Κι' εκείνη, παρ' όλίγο, μέσ στό δρόμο, να λιποθυμήσῃ άπ' τη συγκίνησή της. Όμοις ο νέος είχε πάρει τώρα μία έσπωση κάτω πονεμένη.

Τό πρωί της άλλης μέρας εκείνη κοιμόταν άκόμη στό κουπουλένιο κρεβάτι.

—Σύνα, άγάτη μου, τίς λέει, Σύνα.

—Γιατί;

—Θά σέ λυτήσω πολύ, αλλά πρέπει... 'Ακου... Μή με διακόψης σέ ότι θα σου πώ... Δεν έχουμε καιρό... Ξέρεις, η έπαυλή δεν έλπε δική μου... Τα έπαιλα έπίσης δεν έλπε δικά μου... Κάποιος πλούσιος που ξέρει τα γούστα μου, μου άνάθεσε να τόν έπιπλώσω αυτή τη φω-λιά... Σε λιγάκι θάρθῃ με τη φίλη του... Έτοιμάσου να φύγης!... Θέλεις να σέ βοηθήσω;... Καλά, άφου δεν θέλεις, κάνε γρήγορα...

»Θά ήθελα να είμαι πλούσιος... Θά ήθελα να μπορούσα να σου προσφέρω έναν αιώνα παράδεισου... Σου πρόσφερα μιά νύχτα εύτυ-χία... Μήπως στην περσινή μας ζωή δεν έλπε κι' αυτό άρεστό;

Έξπες μία δολοκλήρη νύχτα με την ιδέα πως είσαι πλούσιος, πως έ-χεις έπαυλη, πως έχεις έπαιλα... 'Αρκέσου στην έ-φμερη αυτή εύτυχία... Τα γάντια σου γνωρίζεις; Νά τα, στό τραπέζι... 'Α, τόν ξέρω... Με μισεί αυτή τη στιγμή... 'Αλλά θάρθῃ μία μέρα που θα με συ-λογιστής μ' εύγνωμοσύνη... 'Ήσουν τόσο δυστυχισμέ-νη που ήθελα να σου δώσω έστω και μιάς ώρας εύ-τυχία... Πήγανω, πήγανω!... Δός μου τόν χέρι σου.

Έκείνη υπάκουσε σάν ήνωτισμένη. 'Η γαλαζο-πράσινη πέτρα άστράψε στό δάχτυλό της. Έβγαλε τόν δαχτυλίδι γιά να τόν τόν δώση.

—Όχι, της έλπε. Κράτησέ το... Αυτό έλπε δικό μου... Έλπε τόν μόνο πράγμα που άγόρασα με τα δικά μου λεφτά. Με τα λίγα γούστα που με πλήρωσαν ο πλούσιος γιά τόν κόπο μου. Κράτησέ το να σου θυ-μίζει τόν κύμα της άγάτης μου, τη φλόγα τόν έρωτα μου, τόν έφημερο παράδεισο που σου χάρισα γιά μία νύχτα, την όραία μας χίμαρα... Χαίρεται...

Αυτός τώρα σωριασμένος σέ μία πολυθρόνα, κλαίει απελπισμένα γιά τόν χαμένο του όνειρο. Τό ό-νειρο μιάς θερινής νύχτας.

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

ΙΤΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΕΙ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

(ΤΟΥ Α. ΜΑΝΤΖΟΝΙ)

Την ώρα που ο Λατρινός με τη στενή άγνία έσεισε βράχους και βούνα και άνοίξε μνημεία, σηκώθηκε ο Προτόπλαστος και άγαπασμένος έστάθηκε στό πόδια του χλωμός και νυσταγμένος.

Τά δολιμένα μάτια του γυρζέι αλόγιστα του με τρέμοντας στην όλη του, με πρόσην καρδιά του, και τρέμοντας έρώτησε πως νάν' ο Στρωμένος, πως νάν' αυτός που κοίμισταν νεκρός και ματω-μένος.

Σάν τώματε, τα κάτωστρα ξεσχίζει μάγουλά του, στό θαρμένο μέτωπο τρεμολιστά σπράννει τόν χέρι του τ' άμαρτωλό και τ' άσπρα τα μαλλιά του τραβά και ξεριζώνει.

Κατά τη γυναίκα του με δάκρυα γυρζέι και με φωνή απασοχητή, που τόν βουνα βουίζει, «Γά σέ, της λέει, τόν θάγατο έδωσα στον 'Αθάνατο»

Μεταφρ. ΚΟΥΤΟΥΖΗ

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΜΗΤΡΥΙΑ

ΓΑΠΗΤΗ μου φίλη,
Σου είχα γράψει πρό μηνών, ότι
το μόνο νέφος της σύγχρονης μου ζω-
ής ήταν το παιδί του ανθρώπου, το
αγόρι δηλαδή που του είχε αφήσει
πεθαίνοντας ή μακαρίτισσα γυναίκα
του, ή προκατόχός μου. Είπε αδύνατο
όμως να φανταστώ τι συνέχεια είχε
αυτό το απλό γεγονός.

Με το πέρασμα του καιρού, άρχι-
σα να αισθάνομαι τρομερό μίσος ε-
ναντίον του δυστυχισμένου αυτού πλά-
σματος, που έμπαινε διαρκώς ανάμεσα
του σύζυγού μου κι' εμένα, φέρνοντας
κάθε τόσο μπροστά μας τη ζωντανή
αυτή του απλό γεγονός.

Εικόνα εκείνης που έλειπε και
παιδί της.

Συγά—συγά μου γεννήθηκε έτσι η ιδέα, πώς το άθωο αυτό παιδί
έπρεπε να βγεί απ' τη μέση και με κατέλαβε η μανία να το σκοτώσω.
Δεν έσυλλογίζομαι τίποτε άλλο παρά μόνον αυτό. Περισσότερα κι'
ήμουν σαν να υπνοβατούσα.

—Τι άφησέ με; Ποτέ! Τρελή; Μάλιστα!... Έβαλα λοιπόν σ' ε-
νέργεια το σχέδιό μου κι' άρχισα να σκοτώνω συγά—συγά το άθωο
μικρό. Θα με περιφρόνησε ακόμα περισσότερο, όταν μάθης τι μέσα
χρησιμοποίησα για το σκοπό μου και τι απάνω
όλο διάλεξα. Χρησιμοποίησα δηλαδή για να έ-
ξοντώσω το φτωχό παιδί ένα μαντήλι φθισικό!

Έκρυψα αυτό το άστοχό φρονικό όργανο
στο κρεβάτι του παιδιού και περίμενα. Περμένα
μέρες πολλές, μήνες δολοφονικούς. Τα μικρόδια θα
κάνουν τη δουλειά τους, έλεγα, και περίμενα, αλ-
λά χωρίς άποψη, γιατί ήμουν βέβαιη για
το αποτέλεσμα.

Στην άρχη, όταν έκρυψα το μαντήλι στο κρε-
βάτι, ένοιωσα τα χέρια μου να τρεμουλιάζουν και
την καρδιά μου να λυγιστεί τους γόνατός της.
Αλλά έπειτα αισθάνθηκα μία μεγάλη άσπερση.
Δεν είχα πια τίποτε να κάνω. Την ύστερα είχε
ανάλαβε να την φέρει σε πέρας η φύσις ή ίδια.
—Εμένα δεν με νοιάζει πια, έλεγα μέσα
στον παλινδρομισμό μου. Ή άρρώστεια πέφτει όπου
της άρεισει. Μπορεί κανείς να προσβληθεί απ' αυ-
τή και να πεθάνει, αλλά μπορεί και να γλυτώσει.
Τι μπορώ πια να κάνω εγώ;

Κι' έτσι, μ' αυτές τις σκέψεις, καταντούσα να
πειθώ τον εαυτό μου πως δεν ήμουν ένοχος. Και,
ακόμα περισσότερο, έβρισκα πως ήμουν δόλολα
άθωα.

—Αν γλυτώσει το παιδί, θα πη πως δεν πρό-
πει να πεθάνει και πως εγώ πρέπει να το σφα-
θώ. Αν το πάσει ή άρρώστεια, τότε πιασε. Έτσι
θάταν το τυχερό του! Τελείωσε...

Καθώς βλέπεις, αυτό εινε παροξυσμικό τρελ-
λού. Αλλά κι' εγώ ήμουν πραγματικά τρελή και δεν είχα συνείδηση
του τι έκανα και τι έλεγα. Με τον τρόπο αυτό της λογικής, άποια-
κρυφα από κοντά μου κάθε ευθύνη και την έφραζα στη φύσι, στο Θεό,
έξω από το μένα.

Καθώς σου είπα, περίμενα δολοφονικούς μήνες. Πολλές φορές πη-
γαινα κοντά του και του έλεγα:

—Πώς είσαι σήμερα, παιδί μου;

—Αλλά αυτό ήταν καλό, δεν είχε τίποτε άσχημο.
Το βράδυ πάλι, που το έβαζα στο κρεβάτι του, έβιασα γύρω στο
πυρσό του τα μαλλιά του να σγουρά, για να μην το γαργαλίσουν απόν
βύσσιν. Εκείνο μου χαμογελούσε από το βάθος της φωνής του της
ζεστής με τα γλυκά του τα μάτια, τα μάτια της μητέρας του. Κι'
εγώ του έλεγα:

—Κοιμήσου, πουλάκι μου, κοιμήσου...
Κι' έπειτα τραβούσα την κουρτίνα του μικρού του κρεβατιού για
να το κλείσω μέσα, μαζί με το θάνατο και για να μην πάει κανένα
απ' τα μικρόδια χαμένο.

Την άλλη μέρα, μόλις ξυπνούσε, πήγαινα κοντά του και του έλεγα:

—Πώς είσαι σήμερα, χρυσό μου;

Απτή ή δουλειά εξακολουθούσε κάμποσους μήνες.
—Επ' τελούς μία μέρα, καθώς ξύπνησε, το άκουσα να βήχει. Αυτό
δεν μπορού να πη πως δεν μου σπείρισε
τίποτε. Αισθάνθηκα άμέσως πως έχλω-
μασα. Ή καρδιά μου χτυπούσε δυνατά
κι' έπειτα σταματούσε. Έπειτα τέλος στο
κρεβάτι μου καταπολεμούνη.

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

Έρχόταν ο παππούς του και το κατέ-
βαζε στον κήπο κρατώντας το στην
αγκυλιά του...

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

ΗΘΗ Κ' ΕΘΙΜΑ ΑΓΡΙΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΕΝΤΑΦΙΑΣΜΟΙ

Τα βασανιστήρια των νεκρών του Μπαγάτ—Φορέτ. Το ξυλοκέπημα τού μακαρίτη. Το νόμισμα τού Χάροντος. Έπικινδυνα γλέντια και πανηγύρια. Περίεργες εκδηλώσεις πένθους. Ή δοκιμασία τού δη-
λητηρίου. Ή άσβεστία των Κάφρων προς τους νεκρούς των. Οι άρρωστοι Γιλιάκ που κηλύνονται ζων-
τανοι. Τι τραβούν ή Ίνδες χήρες. Τα μνημόσυνα των νεκρών, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο τρόπος του ένταφιασμού και ή διατυπώ-
σεις που τον συνοδεύουν δεν εινε ή ίδιες στους
διαφόρους λαούς της γης και μάλιστα σ' αυ-
τούς που διατελούν άκομμή σε ήμιαφρία κατά-
στασι.

Έτσι π. χ. στο Μπαγάτ—Φορέτ της Γουί-
νέας, όταν πεθαίνει ένας οικογενειάρχης, ή
γυναίκα του και τα παιδιά του δεν θρηνούν
επειδή τον χάνουν, αλλά οδριλιάζουν μανα-
σμένα έναντι του γιατί έγκαταλείπει ά-
προσάλευτα.

Μόλις δηλαδή ξεψυχήσει ο νεκρός, τον στήνουν όρθιο στον τοίχο
του κελιού στερεώνοντάς τον από τα πλάγια με κλαδιά δέντρων.

Έπειτα ελδοποιούν τους συγγενείς και τους φίλους, οι όποιοι προ-
σέρνεται έπισης... πνόντες μέσα κατά τού μακαρίτη που έκαμε τό
σώμα να φύγει απ' αυτόν τον κόσμο.

Όταν μαζευτούν όλοι, τότε προχωρεί ή σήψηγος τού νεκρού, ή ό-
πως στέκεται απέναντι του και άρχίζει... τον έξαφνισμό:

—Με άφινεις, ε; Δεν θέλεις πια να ζήσης μαζί μου; Μά ποιά
έσε ή αίτια που σ' έκαμε να πάσης αυτή την άπόφασι; Μήπως δεν
σου φέρθηκαν πάντα καλά; Μήπως δεν σου έκανα όσα παιδιά θέλη-
σες; Μήπως δεν σου έφηναι ταχτικά τό ρέξι σου και τα ψάρια σου;

Σε π έγες να με κατηγορήσης; Σε τίποτε.
Σε τίποτε! Τότε λοιπόν γιατί φεύγεις; Α,
καλέ, προδίτη, κακοόργε, δεν θα φύγεις
προς να μωρηθής για την διαγωγή σου...

Και μόλις τελειώσει το φιλιπικό της,
άρχίζει τό πτόμα στά... χασομικία. Όταν
κοιτάξει από τό ξυλοκέπημα, παραχωρεί
τή όσα της στά παιδιά της, τα όποια άφού
ρηθούν τον νεκρό γιατί φεύγει, τον...
χασομούν κι' αυτά καταλήλως.

Υστερ από τα παιδιά έρχεται ή σειρά
των γονέων και των φίλων, οι όποιοι, άφού
έχουν έπίσης τον έξαφνισμό του μακαρί-
τη, καταλήγουν σε μπάτσους και γροθιές!

Έκτεπει τοποθετούν τό πτόμα καταγής,
ή κέντρον με άφθονο νερό και τό θάβουν
μέσα... στην καλύβα, σε βάθος ενός μέτρου.

Ή άσβεστία εινε ίσχυρομένη μετ' την
πλην να όχη κάθε μεσημέρι έπάνω από
τον τάφο του μερικούς κόκκους ριζιού και
ένα κρασί από χουμάδες.

Τό δυο συμβαίνει και όταν τύχει να πε-
θάνη ή μητέρα ή ένα από τα παιδιά, τα ό-
ποια περιμένει έπίσης παρούσα τύχη εκ με-
ρους των έπιζώντων συγγενών τους.

Όταν ο χρόνος τού σπιτιού δεν έλαρχει
πια για τον ένταφιασμό άλλων μελών της
όικογενείας, τότε ο Μπαγάτ—Φορέτ γκαμι-
λουν τό σπίτι τους, όχνηντας τους τοίχους
προς τα μέσα κι' έπάνω σ' αυτούς χτίζουν καινούργια κατοικία.

Έτσι τα σπίτια των περισσότερών ίθαγενών ειναι χτισμένα σε έ-
ως 4—5 μέτρων και για ν' άνεξη κανείς έπάνω πρέπει να μεταχει-
ρστεί σκάλα.

Οι Κανάκ, ες άλλου, της Αυστραλίας, έχουν τη συνήθεια να τι-
λώνουν τους νεκρούς των μέσα σε σεντόνια στολισμένα με μαργαρι-
τάρια και να βάζουν στο χέρι τους ένα νόμισμα για να πληρώσει τα
καίδια του για τον άλλο κόσμο.

Κατόπιν καίνε τό καλλίβο του καθώς και όσα άντικείμενα τού άνή-
λων. Έκτός αυτού, οι συγγενείς του πληγώνουν τα μέλη τους, κό-
λουν την άκρη του αβτιού τους και μένουν άκούρευτοι επί τρία χρό-
νια... χόρον πένθος!

Οι Κανάκ θάβουν τους νεκρούς των μέσα σε σπύλια ή σε κου-
φάδες παλιών δέντρων. Μερικές φορές πάλι άνεβάζουν τό πτόμα
στη κορυφή τού δέντρου και τό άφινουν εκεί ή τό θάβουν στη γή,
άφηντας τό κεφάλι του έξω από τη γή!

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

—Όλα αυτά τα είδα καθαρά, πολύ κα-
θαρά, σαν ναχα κάτω από τα μάτια μου
μια εικόνα... Τότε, κατάληξη γι' αυτό

Ίθαγενής τού Μπαγάτ—Φορέτ

άφινουν για να τους φέρει τα ήθη!

Οι Γιλιάκ της Καμπούτας έχουν τη συνήθεια να καίνε τους
άρρωστους των πριν ακόμα πεθάνουν. Όταν δηλαδή ένας Γιλιάκ ά-
ρρωσθήσει, οι οικείοι του τον αναγκάζουν να... πηδήσει μέσα στη φωτιά.

Τα φορέματα, ή πία και τα όπλα του νεκρού θάβονται μέσα σε
μία μικρή καλύβα, όπου βάζουν και τη στάχτη του. Στο τέλος οδηγούν
εκεί και τον σκόλο του μακαρίτη, τον άποιο σκατώνουν και τρώνε!

Ή γυναίκες των Γιλιάκ για να φανερώσουν τό πένθος των άφί-
νων λυτά τα μαλλιά τους, ένα σ' άφινεις τα κόβουν. Μετά τον έντα-
φιασμό οι συγγενείς τού νεκρού μαζεύονται από καιρό σε καιρό στην
νεκρική καλύβα, όπου τραγουδούν και τραγουδούν... προς τιμήν του!

Τό περιεργότερο όμως πένθος επιβάλλεται άσφαλώς στη γυναίκα
του άπονήσαντος. Ίσως. Οι συγγενείς τού νεκρού άμέσως μετά τό
θάνατό τον άφαιρούν τα ένδύματα της χήρας και την κρεμούν απ' τα
πόδια σ' ένα δέντρο. Κατόπιν, ένα βασίλειο σ' αυτή τη θέσι, της έρ-
ρίζουν τό κεφάλι και της φέρουν χοντροειδέστατα ρούχα άναγκαίως

τάς την να έτελεξί τις κατεντονότες εργασίες τού σπιτιού.

Ή γυναίκα αυτή δεν έχει δικαίωμα να φορέει πια ούτε μεταξω-
τά ρούχα, ούτε κοσμήματα, δεν της επιτρέπεται να φη μαζί με τις
φίλες της, γίνεται σκλάβο και υπηρέτρια όλων.

Τό χειρότερο εινε ότι δεν της επιτρέπεται ούτε να παντρευτεί γι
να άνακτήσει την προτέρα της υπόληψη. Αν τολμήσει κανείς να την
πάρει, διώχνεται και άποκηρύσσεται από την οικογένειά του.

Άλλοτε ή χήρες των Ίνδιαν για ν' άποφύγουν αυτά τα μαρτύ-
ρια και τους εξευτελισμούς, καίγονταν ζωντανές έπάνω στις φωτιές
μαζί με τα πτώματα των συζύγων τους, αλλά οι Άγγλοι απαγόρευ-
σαν αυτή τη βάρβαρη και άβυσσική θυσία.

Μ α ρ γ α ρ ί τ α .
EDMOND HARAUCOURT

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ο ΗΡΩΪΚΟΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ

Ένας έπικός Κεφαλλονίτης. Η καταγωγή του. Η πρώτη του σπουδή. Το άστρο του Μ. Ναπολέοντος ανάτελλει υπέρ λαμπρο. Ο Λοβέρδος γοητεύεται, ένθουσιάζεται κι' αφήνει τις σπουδές του για να τρέξει στα πεδία των μαχών. Σε ποιές μάχες έλαβε μέρος. Παντού πρώτος. Οι άλλεςάλληλοι τραυματισμοί του. Μετά την έξορία του Ναπολέοντος. Ο Λοβέρδος δεν προδίδει τον αυτοκράτορά του, κτλ.

Α'.
Ο ότι τον Μ. Ναπολέοντα τον ακολουθούσαν και πολλοί Έλληνες στις εκστρατείες του και μάλιστα σ' εκείνη της Αίγυπτου, είχε σ' όλους βέβαια γνωστό. Εκείνο που θ' άγνωστο άσφαλώς οι άναγνώσταί μας, είναι το ότι μεταξύ των υπερόχων, μεταξύ των ήρωϊκών στρατηγών που έπολέμησαν υπό τον Ναπολέοντα και υπό της Γαλλίας ήταν κι' ένας Έλληνας. Ένας Έλληνας και μάλιστα—πάλι— Έλληνας.

Ο Κεφαλλονίτης άνομαζέτο Νικόλαος Λοβέρδος και γεννήθηκε στο Ληξούρι της Κεφαλληνίας το 1773. Πατέρας του ήταν ο κόμης Γεώργιος Λοβέρδος. Απογονοί του οι τόσοι γνωστοί εις την πόλιν μας διευθυνταί της Δαϊ-

κhs Τραπεζης, Διονύσιος και Στυρίδων Λοβέρδοι, άξιοι των ιστορικών προγόνων των.

Ο Νικόλαος Λοβέρδος τελείωσε τις προκαταρκτικές του σπουδές στο Ληξούρι και τις συνέχισε κατόπιν στη Βενετία και στο Παρισιό. Έπειτα πήγε στο Παρισιό, όπου τελειοποιήθηκε στις Πολιτικομαθηματικές Επιστήμες.

Την εποχή αυτή άρχισέ ν' ανατέλλει υπέρλαμπρο το άστρο του Βοναπάρτη. Ο εικοσιπενταετής Κορσικανός είχε κερδίσει ήδη τις πρώτες του νίκες και τ' όνομά του βρισκόταν σ' όλων τα στόματα.

Η δόξα αυτή του Ναπολέοντος, ή δόξα του κι' ή άγλη του έγοήτευσαν τον Ν. Λοβέρδο. Ο δραμητικός Κεφαλλονίτης ασήδνηκε κίσις προς το στρατιωτικό στάδιο και, χωρίς να χάσει καμιά δραστηριότητα και γεμάτος ζωή καθώς ήταν, κατατάχθηκε στο σπράτο του Βοναπάρτη, με το βαθμό του υπολοχαγού και τον ακολουθούσε στην κατά της Ιταλίας εκστρατεία του.

Στις πρώτες μάχες που έλαβε μέρος, ο Λοβέρδος έδειξε έξαιρετική άνδρεία. Άδιαφορώντας για τους κινδύνους, δοούσε άκράτητος κατά του έχθρου. Στη μάχη της Μοντενόντης κατά των Αυστριακών και των Πεδεμοντιών, ο Λοβέρδος πληγώθηκε σοβαρά στο κεφάλι.

Στά 1797 ή Γαλλική Δημοκρατία κατέλαβε την Έπτανησο κι' έστειλε εκεί διοικητή το στρατηγό Γκεντιό. Ο Γκεντιό, έχτιμώντας έξαιρετικώς τον Λοβέρδο και καταλαβαίνοντας πόσο θα του ήταν χρήσιμος στα ηρώα, τον πήρε μαζί του, ως άνώτερο πολιτικό υπάλληλο.

Άμέσως όμως τον άλλο χρόνο—στά 1798— Ρωσοτουρκικός στόλος κατέπλεσε στο Ιόνιο πέλαγος και πολέμησε την Κέρκυρα. Στην κρίσιμη αυτή στιγμή, ο Λοβέρδος ξαναγυρίζει στο στρατό, προδίδεται σε λοχαγό, διοργανώνει διλογίαν πυροβολικού έξ Έλλήνων πολεμιστών, με δυα το έξοδα, και υπερασπίζεται γενναία το πολιορκημένο ηρώ, από το φρουριόνο Άδράμι, στο όποιο όχυρώθηκε.

Τόν έπόμενο χρόνο, στα 1799, ο Ρώσος ναύαρχος Ουσακώφ, εκπρόσωπος τις στρατιωτικές άρετές και την άνδρεία του Λοβέρδου, του προτείνει να καταταχθή στο Ρωσικό στρατό και του υπόσχεται μεγάλες τιμές. Ο Λοβέρδος όμως δεν θέλει να εγκαταλείψη τη Γαλλική σημαία. Παραλαμβάνει λοιπόν τους Έλληνικούς λόχους και πηγαίνει στο εν Ιταλία γαλλικό στρατόπεδο, όπου διορίζεται διοικητής του πυροβολικού υπό τον στρατηγό Δοβέλ.

Ξαναρχίζει έτσι το πολεμικό στάδιο του Λοβέρδου. Λαμβάνει μέρος σε διάφορες μάχες, πληγώνεται στο πόδι, σε μια απ' αυτές, κι' όμως δεν έννοει ν' άποισινή απ' την πρώτη γοαμιά. Με άνεπιούλητη την πληγή του αυτή, έλαβε, σε λίγο, μέρος στην περίφημη μάχη του Μαρέγκου υπό τον

στρατηγό Μαριόντ, του όποιου ήταν ύπασπιτής και προδίδεται σε ταγματάρχη. Γαμάτος δάφνες πλέον, ο ήρωϊκός Κεφαλλονίτης έλαβε άδεια και γιρσε στην Κεφαλληνία, για να ξαναδύ τους δικούς του. Μα δεν έμεινε πολλόν καιρό στην πατρίδα του. Τα πεδία των μαχών τον ηρωδούσαν, ή περιπέτειες τον έγοήτευαν. Ξαναγυρίζει λοιπόν στην Ιταλία κι' έλαβε μέρος σε πολλές ακόμα μεγάλες μάχες ως ύπασπιτής του περιφημού στρατάρχη Μασσένα.

Στά 1806, ο Λοβέρδος λαμβάνει μέρος στην πολιορκία της Βιγέτας και στην εκστρατεία της Καλαβρίας κατόπιν. Άκολουθού τον στρατηγό Μασσένα στην εκστρατεία της Πολωνίας, μάχεται παντού γενναία και στά 1807 προδίδεται σε συνταγματάρχη, άνωμένος έτσι κι την άνδρεία και την τόλμη του.

Μετά την ύπαρξη της εν Τίσιτ ειρήνης, ο Λοβέρδος γιρσε στο Παρισιό, όπου του άπενεμήθη το παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής.

Δεν άργούν όμως να ξαναρχίσουν οι πόλεμοι και ο Λοβέρδος πάλι άφράττος στα πεδία των μαχών. Στά 1808 λαμβάνει μέρος υπό τον στρατηγό Λανέ στην εκστρατεία της Ισπανίας, κι 1809 πολέμει στην Αυστρία και στη Βαυαρία και λαμβάνει μέρος

στις πιο μεγάλες και πιο ιστορικές μάχες. Στη μάχη του Έσλινγκ και την το έχθρο δομά πρώτος κατά του έχθρου διαφορώντας για τον κίνδυνο. Δύ άνω σκοτώνονται υπό τα σκέλη του, μα ο άρμητος Κεφαλλονίτης δεν γνορίζει τί θα πεί άδος. Πηδά σε τρίτο άλλογο και χίρνε κατά του έχθρου ως που στο τέλος η σφαίρας τον χτυπούν στο στήθος!...

Για τους ήρωϊκούς αυτούς ο Νικόλαος Λοβέρδος όνομαζέτο 'Ιπότης της Άλτοκρατορίας.

Μετά την ειρήνη του Γρεσβούργου, ο Λοβέρδος, του όποιου ή τελευταία πληγή δεν είχαν έπανώθει ακόμα, έπηρε άδεια την όποια όμως δεν πρόφτασε να χίρνε ποιήση σχεδόν, γιατί διετάχθη τ' άνωτασση προσωρινώς τον στρατάρχη Μασσένα στην Πορτογαλλία.

Στά 1812, ο Λοβέρδος διορίστηκε διοικητής του 59ου πεζικού συντάγματος κι 1813 δέ, υπερασπιζόμενος τον λόφο Έσπάλλα κατά των Άγγλων, έπληρώθηκε δαρά, εις την πρώτην γραμμήν μάχης. Κατόπιν των νέων του αυτών ήρωϊκών προδιδάστηκε σε υποστράτηγο, πήρε το τίτλο του βαρόνου και κατόπιν του κληρού.

Περί τα τέλη του 1813, ο Λοβέρδος βρίσκεται με τον έπικουρικό Γαλλικό στρατό στα Πυρηναία. Έξαρνα όμως σπράτο εκείνο το όποιο κανένας δεν έπεριμενε. Ο Ναπολέων νικάται και στέλνεται άχίρην δάωνοι...

Τος στη νήσο Έλβα. Στο όθρονη της Γαλλίας γυρίζουν οι Βουδάνοι... Ο Λοβέρδος όμως, τίμως μέχρι φανατισμού, άδάματος χίρνη και πιστός πάντα στον Ναπολέοντα, δεν έννοει να τον προδίδει στις ήμέρες της δυστυχίας του. Δεν σκέπτεται ούτε στιγμή να κατέβη, τι πολλοί άλλοι στρατηγοί, που λησμονήσαν και προδίδαν τον αυτοκράτορά τους. Αυτός θα του μείνη πιστός, θα πολεμήση και θα πεθάνη για τον αυτοκράτορα και για την τιμή. Άρχίζει λοιπόν να χίρνε χαρκακώματα κοντά στον ποταμό Γαρούνα και του μαζεύεται το πολέμο...

Η χειρονομία αυτή του υποστράτηγου Λοβέρδου έκανε κατόπιν έξ. Θά τα έβαζε αυτός μ' όλο τον κόσμο, θα πολεμούσε μ' όλο το στρατεύματα της Ευρώπης; Δεν ήταν άραγε κατ' δικαιοσύνη από την τύχη ή ήρωϊκή του αυτή πράξη; Μά ο Νικόλαος Λοβέρδος δεν τ' άσκέπτεται αυτό. Θά πολεμήση και θα πεθάνη για τον Ναπολέοντα. Οι στρατηγοί των αντίπαλων στρατών, πληρωμένοι τις πολεμικές του έτοιμασίες, του προδίδουν να συνθηκολογήση.

Μά ο Λοβέρδος άρνείται!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το τέλος.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Α λόγια αυτά του γιου του, έτάραξαν τον γέρο τιχοδόχτη, ο όποιος έγινε έξαιρνα χλωμός.

—Ω, ώ! είπτε χαμηλόφωνα ο γέρο Παρνταγιάν.

—Λοιπόν αυτή την κόρη, τη Λουίζα Μονωρανού, την κόρη της Άνναμπέλλας Μονωρανού, την άγαπά, την λατρεύω, πότε... είπτε συγγνωμένα ο Ζάν ντε Παρνταγιάν, σπινόμενος απότομα δρόμος...

—Ε, πώς, τί, την άγατάς; είπτε ο

γέρο Παρνταγιάν.

—Ναι, πατέρα!

—Ω, το περμένο, το σκληρό περμένο! άνέκραξε ο γέρο Παρνταγιάν.

—Την άγαπά και μάλιστα χωρίς να έλλίξω τίποτε... Και όμως έλα να την σώσω... Γιατί κι' αυτή κι' ή μητέρα της βρισκόντουσαν μέσα στο άσπ...

—Είσα βέβαιος;

—Βεβαίως. Η δύο δυστυχισμένες γυναίκες άπήχθησαν από καπότε περμόν ήμερών. Είχα δε πάντα μερικόν λόγους να ύποπτευω σχετικάς τον στρατάρχη Έρρίκο Μονωρανού. Τώρα ή

καρδιά μου αυτές έπαρκατοποιήθηκαν. Άλλά που τις έπληγε τάχα ή καυχή δεισιμίας; Γιατί τους άλλάζει φύλαξη;

—Α, ά! Τώρα ένδόμ' όλες τις προφυλάξεις που έλαβε χτές καπότε ο Μονωρανού για να μη μάθω τί συνέβαινε στο μέγαρό του! γίναμε ο γέρο Παρνταγιάν.

—Άλλά πατέρα, πώς σιμάνει να βρισκαστε στην ύπηρεσία του άθλιου αητού; ρώτησε ο Ζάν.

Τώρα ήρθε ή σειρά του πατέρα να διηγήρη τις τελευταίες περιπέτειες που του έτιχαν από την ηρώα συνάντησή του με τον Έρρίκο Μονωρανού στη γέφυρα του Σ. Είπε λοιπόν στο γιό του τα πιο καταπλάτ...

Έχαν φτάσει πιά τα χαράματα κι' οι δύο Παρνταγιάν κοινοβούσαν ακόμα, διηγουμένοι ό ένας στον άλλον τα ιδιαίτερα περιστασια του...

Στο τέλος άποφασισαν να γιρσε ο γέρο Παρνταγιάν στο μέγαρό του Έρρίκου Μονωρανού και να τον ύπηρετησιν πιστά, σύμφωνα με την ύπόσχεση που του άχε έδωκε. Άλλοτε ιονάχα αυτό το μέσον είχαν για να μπορέσουν να μάθουν τί άπόγινε ύστερα απ' τη δραματική έκείνη νύχτα ή Άνναμπέλλα κι' ή κόρη της.

Αποφασισαν ακόμα, ότως ο γέρος Παρνταγιάν πάσει ένα δαμάτιο στο ξενοδοχείο «Σφίρως», όπου θα μπορούσαν να βλέπουνται κρυφά. Κατόπιν αητού, ο γιρναίς τιχοδόχτης έστειλε στην ξενοδοχείο που κοιμόταν ακόμα και τις έκανε μερικώς άπαράιτητες συστάσεις, σχετικά με το γιό του.

Η ξενοδοχός που ήταν άλωποτε άφοσωμένη σ' αητόν, του δοκίμισε πώς ο ίπότης θύλανε εύχαριστιμένος απ' τις περιποιησεις της και θα περνούσε σάν βασιλιά. Κατόπιν πατέρας και γιυός άρχαλίστησαν κι' έλάσαν από ένα φίλ.

Ο ίπότης συνόδεψε τον πατέρα του ως την πόρτα και, πριν τον άναχωρήσση, του είπτε:

—Πατέρα, στο ξενοδοχείο της «Μάντιδος» άφησα έναν φίλο. Έπειδή έγω δεν μπορώ να τον πάρω, σάς παρακαλώ, να πάτε και να τον πάρετε σεις...

—Καλά. Και πώς λέγεται αυτός ο φίλος σου;

—Είπε σκέλος και όνομαζέται Πιτά!...

Μόλις έβγινε ο πατέρας του, ο νεαρός ίπότης Παρνταγιάν κοιμήθηκε δύο—τρεις ώρες σ' έναν καναπέ μέσα σ' ένα μικρό δωμάτιο, στο όποιο ή ξενοδοχός της «Σφίρως» έδινε την ύπασπία «Η κάμαρά των πριγκίπων». Στις έννρη το πρωί όμως σημάθηκε κι' έτρεξε άμέσως στο μέγαρό του Φραγκίσκου Μονωρανού, ο όποιος τον περιμενε άπότομα.

Ο Φραγκίσκος Μονωρανού, μόλις τον είδε, έτρεξε κοντά του κι' άνατό χτυποκάρδι, μην τολμώντας ν' άνοίξη το στόμα του και να τον ρωτήση τί συνέβη.

Ο Ζάν ντε Παρνταγιάν έμεινε για μια στιγμή σιωπηλός, ύστερα άνατέναξε και είπτε:

—Έξοχώτατε, δεν άπατήθηκα! Η δύο κυρίες—ήσαν πραγματικά στο μέγαρό του Μέσου.

—Α, ήσαν είπατε; Ρώπε δεν είναι πλέον εκεί; ρώτησε με άνησυχία ο Φραγκίσκος.

Τί να σάς πώ, έξοχώτατε! Φαίνεται ότι ή τύχη μας κυνηγάει. Πά μια στιγμή πιστεύω πως θα μπορούσα να τις άπελευθερώσω. Δυστυχώς όμως το χέρι μου άρχισε να τρέμει και... κατώφλωσα να σκοτώσω μονάχα τον άμιαά. Άποτύχησε, κύριε Μονωρανού. Και τώρα πρέπει ν' άρχίσουμε πάλι απ' την άρχη...

—Χτυπήθηκε λοιπόν μαζί τους; ρώτησε ο Φραγκίσκος.

—Βέβαια, έξοχώτατε, αλλά χωρίς έπατυχία...

—Χτυπήθηκε για χάρη μου, εν' αλήθεια αυτό; Ίαπότα, σάς όφειλο τόσες ύπηρεσίες, ώστε δεν έξω πώς να σας έκαράσω τις εύχαριστίες μου. Άρκεσθήτε σ' αυτά τα λίγα λόγια που βγαίνουν άπ' την καρδιά μου. Ο άδελφός μου λοιπόν έξακολούθη έκόμα να κυνηγάη τη δυστυχισμένη αυτή γυναίκα; Το τέρας! Τον κακούργο! Το δολοφόνο! Σε είδε;

—Ήνυχάσατε, έξοχώτατε. Ούτε έγω είδα τον κύριο άδελφό σας, ούτε αυτός έμένα. Να τί συνέβη...

Και ο Ζάν ντε Παρνταγιάν διηγήθηκε στο Φραγκίσκο τα διατρέξαινα.

Ο Φραγκίσκος άκουσε προσεκτικά την άρελή και είλικρινή διήγησή του νέου και έμεινε έκπληκτος.

—Τα κάμιατε όλα αυτά; άνερώτησε τέλος.

—Μάλιστα, έξοχώτατε. Όσο για το άμιαά, σάς λέω και πάλι ότι δεν έξω κατά που διεκδύνηθη. Σας βεβαιώνω όμως, ότι δεν θ' άργήσω να το μάθω.

Ο Φραγκίσκος έπιασε με δομή το χέρι του νέου και τού είπτε:

—Εγώ όμως θα το μάθω μέσα σε λίγα λεπτά!

—Έξοχώτατε, τί θα κάμιατε;

—Έχετε το θάρρος να επαναλάβετε ό,τι μου διηγήθήκατε, έστω και με κίνδυνο της ζωής σας, ακόμα και μπροστά στον άδελφό μου!

—Με μεγάλη μου προθυμία!

—Και μπροστά στον ίδιο τον βασιλιά;

—Μάλιστα, έξοχώτατε! Άποκρίθηκε με σταθερή φωνή ο Παρνταγιάν.

—Λοιπόν, τότε θα πρέξω με άμεσως στο Λοβέρδο. Ο βασιλιάς πρέπει έξάπαντος να με δικαιώση. Και αν ή δικαιοσύνη των ανθρώπων κοφείσει, θα επανέλθω τότε τη δικαιοσύνη του Θεού.

Και, λέγοντας αυτά τα λόγια, ο Φραγκίσκος έστεισε προς το δωμάτιό του.

—Κατάρα! ηρώησε ο Παρνταγιάν. Θεέ μου, τί εν' αυτό που πάθα! Τώρα θα πάω στο βασιλιά! Άπλοδή πάω να πέσω στο σπράτο του λόχου! Θα πέσω στα πόδια της Άικατερίνης, η όποια θα με στείλη κατ' εύθειαν στη Βασίλισσα! Είπε περνούμενος, γαίνεται, να αμώξηνω και για δεύτερη φορά απ' τον άξίωμα κύριο Γαταλάν...

Ύστερ' από ένα τέταρτο ο Φραγκίσκος έκαταβηκε στην αίθουσα, όπου περιμενε ο Παρνταγιάν, φρονώντας την έπισσημην πολιτισμένη σπολή του. Έγγινε στον ίπότη να τον άποκρίσση, διακρίνοντας πως την αλή, όπου ήταν σκαμμένο ένα όμοιο άμιαά, υπήρκεν μεσα και έζελινσαν για το Λοβέρδο όλοταξά.

Το πρωί αυτό στο Λοβέρδο ήταν ήμερα έπίσημης ύπόδοξης.

Ο βασιλεύς καθόταν κοντά στο παράθυρο και μιλούσε με τοίς αλόνους του και τις κυρίες της τιμής. Έξαιρνα οι παριστάμενοι διέκομαν τη συνομιλία τους, λόγω της είσοδου του άρχιβασιμπόλου.

—Τί τρέχει; ρώτησε ο Κάρολος Θ'.

—Μεγαλειότατε, άποκρίθηκε εκείνος, ο Φραγκίσκος γτε Μονωρανού είναι έδω κι' έπιμένει να τον παρασχεθή ή μεγάλη τιμή να παρυσιαστή στη μεγαλειότητά σας!

(Ακολουθεί)

Καλοκαίρι

Ἡ επικίνδυνος ἐποχή διὰ τὸ βρέφος

Πάντοτε εἶνε επικίνδυνον διὰ τὸ βρέφος τὸ νωπὸν γάλα, διότι πάντοτε εἶνε μολυσμένο. Τὸ καλοκαίρι ὅμως τὸ νωπὸν γάλα ἀποβαίνει θανατηφόρον, διότι τὰ μικρόβια ποῦ ἐμπεριέχει πολλαπλασιάζονται ταχύτατα, λόγῳ τοῦ καύσωνος.

Κατὰ τὸ καλοκαίρι, τὸ Βρέφος πρέπει νὰ τρέφεται μὲ Μητρικὸν γάλα ἢ ἐν ἐλλείψει τούτου μὲ Γλάξο, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀγνό, δὲν περιέχει μικρόβια καὶ διατηρεῖται ἐν ἀρίστη καταστάσει κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας.

Πρωτήσατε τὸν Ἱατρόν Σας.
Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος : Σταμ. Χαρβαλιάς Ὁδὸς Μενάνδρου 52 - Ἀθῆναι